

Arrest

nr. 245 354 van 1 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
de Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O.TODTS, die *loco* advocaat G. JORDENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk opnieuw binnengekomen op 30 september 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 5 januari 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 februari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 maart 2018.

1.3. Op 30 augustus 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. 217 995 van 7 maart 2019. Verzoeker werd opnieuw gehoord op 24 april 2019 en op 28 oktober 2019.

1.4. Op 20 november 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS bent u een berber uit Ksar El Kabir in Marokko. Uw familie zou een familievete kennen met een andere familie. Tengevolge van die vete werd uw broer in 2003 door een wagen doodgereden. Uw familie diende klacht in tegen de chauffeur waarop deze werd veroordeeld tot 30 jaar gevangenisstraf. U weet niet of die persoon zich nog steeds in de gevangenis bevindt of hij ondertussen door smeergeld is vrijgekomen. Omwille van die vete en allerhande pesterijen -u beweerde zelfs op school door een leerkracht te zijn verkracht- besloot u in 2009 om Marokko te verlaten. Via Spanje reisde u naar België, waar u in september 2009 aankwam. U vroeg toen geen asiel aan. Ofschoon u voor uw leven vreesde, wilde u in 2017 naar Marokko teruggaan. In Spanje ontmoette u enkele kennissen vanuit uw buurt die u vertelden dat de familievete nog niet was opgelost. U bleef een maand in Spanje en keerde opnieuw terug naar België. In oktober 2017 postte u op Facebook een foto waarop u uw Marokkaans paspoort verscheurde. De volgende dag was die foto verdwenen en u vermoedt dat de Marokkaanse overheid daarbij betrokken was. Op 5 januari 2018 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Ter ondersteuning van u verzoek legt u een kopie van uw identiteitskaart neer.

Het CGVS nam op 30 augustus 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon gehecht worden aan het asielaanvraagstuk waarop u uw terugkeervrees baseerde. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. In beroep bevestigde u uw eerdere verklaringen en voegde u toe dat u homoseksueel bent, dat u problemen heeft ondervonden in Marokko omwille van uw seksuele geaardheid en dat dat u voornamelijk om deze reden uw land van herkomst heeft verlaten. Ter ondersteuning van het beroep legde u bij het verzoekschrift de volgende documenten neer: 2 e-mails met verklaringen over uw geaardheid gericht aan uw advocaat en 7 artikels en rapporten over homoseksualiteit in Marokko.

De RvV vernietigde de beslissing van het CGVS in zijn arrest van 7 maart 2019. U werd hierna nog tweemaal gehoord door het CGVS. U bevestigde uw eerdere verklaringen over de familievete en het verscheuren van uw paspoort. U verklaarde voorts dat u homoseksueel bent. U zou in Marokko twee langdurige relaties gehad hebben. Uw eerste relatie was met uw buurjongen B.(...), deze relatie zou begonnen zijn toen u 10 of 13 jaar oud was. Op een dag werden jullie betrappt door uw jongere broer, u zat toen nog in de lagere school. Uw broer vertelde aan uw ouders wat hij gezien had, waarop uw vader u sloeg en u uit het huis zette. U verbleef dan een week bij een vriend, daarna verbleef u soms thuis zonder dat uw vader het wist, en soms bij vrienden. Intussen zette u de relatie met B.(...) verder. U werd in Marokko herhaaldelijk geslagen door jongens uit de buurt omwille van uw geaardheid. Toen u 15 of 16 jaar was verhuisden u en uw familie naar een ander adres in dezelfde stad en stopte uw relatie met B.(...). Later had u een kortstondige relatie van één dag in Hoceima. Toen u 17 of 18 jaar was had u een relatie met uw klasgenoot O.(...). Jullie relatie duurde ongeveer een jaar. In 2009 besloot u Marokko te verlaten. De voornaamste reden voor uw vertrek was uw seksuele geaardheid. Homoseksualiteit wordt namelijk niet aanvaard in Marokko en u wou de vrijheid hebben om uw geaardheid te beleven en een ander leven te leiden. In België had u één langdurige relatie van 2011 tot 2013 met D.(...). Voorts had u seksuele contacten van korte duur met verscheidene mannen die u benaderden. U was in België één keer het slachtoffer van fysieke agressie omwille van uw geaardheid toen u door Marokkanen in elkaar geslagen werd in de studio waar u verbleef.

Bij terugkeer naar Marokko vreest u een gevangenisstraf te krijgen, gemarteld of vermoord te worden door de Marokkaanse bevolking, familieleden of de overheid. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u na uw tweede en derde persoonlijk onderhoud bij het CGVS twee psychologische attesten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de verklaringen die u aflegde in beroep blijkt immers dat u een vrouwelijke tolk en ambtenaar verkoos voor het volgende onderhoud bij het CGVS. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en waren de protection officer en tolk aanwezig bij het tweede en derde persoonlijk onderhoud beiden vrouwen.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een andere bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat de twee attesten van de psycholoog niet aangeven dat u niet bij machte bent om op volwaardige wijze, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Er dient voorts opgemerkt te worden dat u deze attesten pas neerlegde na uw twee en derde onderhoud, en dat u op het moment van het derde onderhoud op 28 oktober 2019 nog maar drie keer bij de psycholoog was geweest (CGVS notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 28/10/2019, hierna CGVS 3, p. 2), waarvan de eerste keer in april 2019. Nochtans verblijft u reeds sinds 2009 in België en diende u reeds in januari 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Dat u bij uw eerste persoonlijk onderhoud geen enkele melding maakte van psychische problemen en pas geruime tijd na de initiële negatieve beslissing van het CGVS een psycholoog consulteerde relateert de ernst van de voorgehouden psychische problemen en de eventuele impact ervan op uw deelname aan de asielpcedure. Deze documenten bieden voorts geenszins uitsluitel over de impact die uw psychische problemen zouden kunnen hebben op uw geheugen. Dat u zich omwille van psychische problemen bepaalde zaken niet meer zou kunnen herinneren tijdens een persoonlijk onderhoud, hebt u aldus op geen enkele wijze aangetoond. Er bleek tijdens de persoonlijke onderhoudsvoorts niet dat er op dat moment verdere bijzondere steunmaatregelen aangewezen waren.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Marokko diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Marokko alsnog degelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de Wet over de Subsidiare Bescherming zou lopen.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat uw verzoek om internationale bescherming **bijzonder laattijdig** is. Nochtans kan van een verzoeker worden verwacht dat hij onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming indient in het land waar hij aankomt en waar de mogelijkheid bestaat om internationale bescherming aan te vragen en te verkrijgen. U beweert reeds in 2009 uit Marokko te zijn vertrokken, hoofdzakelijk omdat u in Marokko niet de vrijheid had om uw homoseksuele geaardheid te beleven (CGVS 3, p. 17). Toch wachtte u nog tot 2018 vooraleer in België internationale bescherming aan te vragen en verklaarde u pas in beroep, nadat het CGVS een negatieve beslissing genomen had in uw verzoek om internationale bescherming, dat u homoseksueel bent. Indien u daadwerkelijk niet naar uw land zou kunnen terugkeren omwille van uw homoseksuele oriëntatie, kan worden aangenomen dat u reeds eerder internationale bescherming zou hebben aangevraagd, temeer daar u als illegaal in België verblijvende persoon continu het risico liep om gearresteerd en gerepatrieerd te worden naar uw land van herkomst. Verder stelde u als verklaring voor de laattijdigheid van uw verzoek dat u bij aankomst in België in 2009 niet op de hoogte was van de mogelijkheid om bescherming te krijgen in België (CGVS notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 27/03/2018, hierna CGVS 1, p. 6 en CGVS notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 24/04/2019, hierna CGVS 2, p. 12). Dat u toen geen telefoon had verklaart niet dat u niet wist over de mogelijkheid om asiel aan te vragen, behalve de telefoon zijn er immers tal van andere manieren om zich te informeren hierover (CGVS 2, p. 12). Daartegenover staat bovendien dat u aangeeft reeds in 2009 een regularisatie-aanvraag te hebben ingediend (CGVS 1, p. 3). Als u op de hoogte was van de mogelijkheid om via regularisatie uw verblijf in België te legaliseren

kan worden aangenomen dat u ook op de hoogte moet geweest zijn van de mogelijkheid een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U verklaarde voorts dat u in België pas na het incident waarbij u geslagen en mishandeld werd in uw studio te weten kwam over de mogelijkheid om asiel en bescherming te vragen hier (CGVS 2, p. 12). Echter dient opgemerkt te worden dat u ook na dit incident nog enige tijd wachtte vooraleer een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Het incident had immers plaats in 2017, daarna ging u in oktober 2017 zelfs naar Spanje met de intentie terug te keren naar Marokko, één maand later keerde u terug naar België en pas in januari 2018 deed u een verzoek om internationale bescherming (CGVS 1, p. 3 en CGVS 2, p. 13). Hoe dan ook, dat u pas in België internationale bescherming aanvraagt na er een heel aantal jaren illegaal te hebben verbleven ondermijnt de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw ingeroepen problemen.

Wat betreft de **hoofdrede** voor uw vertrek uit Marokko en uw verzoek om internationale bescherming, met name uw **homoseksuele geaardheid** en de problemen die u hieromtrent ondervond in uw streek van herkomst, dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw homoseksuele oriëntatie en de problemen die u daaromtrent gekend zou hebben aannemelijk te maken. Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een verzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel (CGVS 2, p. 2, en CGVS 3, p. 17) verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een verzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn seksualiteit een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten. In casu werd echter vastgesteld dat uw verklaringen over uw homoseksuele oriëntatie, bewustwording, relaties en kennis omtrent deze gemeenschap allerm minst konden overtuigen en weinig doorleefd waren. Daar geen geloof meer kan worden gehecht aan uw geaardheid, komt logischerwijs ook de geloofwaardigheid van de problemen die u hierdoor zou hebben ondervonden in het gedrang.

U deed enkele opmerkelijke verklaringen met betrekking tot de **bewustwording** van uw seksuele geaardheid. Zo zei u dat het normaal voelde en dat u van bij het begin aanvaard hebt hoe u bent (CGVS 2, p. 16). U beseftte nochtans goed dat homoseksualiteit problematisch is in uw land, want u durfde het aan niemand vertellen, ook niet aan uw familie. U geeft ook aan dat uw landgenoten over het algemeen homoseksualiteit niet aanvaarden en homoseksuele mannen niet normaal vinden (CGVS 2, p. 19). U verklaart voorts dat uw religie, de islam, homoseksualiteit als haram beschouwt (CGVS 3, p. 16). Gevraagd wat het met u deed toen u wist dat u aangetrokken bent tot jongens en tegelijk wist dat uw religie daartegen is, zei u slechts dat u aan niets hebt gedacht en de islam aan de kant liet (CGVS 3, p. 16). Dat u, die opgroeide in een homofobe maatschappij, op zeer jeugdige leeftijd meteen aanvaardde dat u anders was en niet aarzelde om uw religie aan de kant te schuiven is weinig aannemelijk te noemen.

Uw verklaringen over **uw relatie met B.(...)**, met wie u uw eerste en langste relatie zou gehad hebben in Marokko en met wie u nu nog steeds een serieuze relatie zou willen aangaan (zie infra) overtuigen geenszins. Zo zijn er aanzienlijke tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen over wanneer u die relatie had met B.(...). Toen u tijdens het tweede onderhoud gevraagd werd hoe oud u en B.(...) waren toen jullie relatie begon, antwoordde u "De eerste intieme relatie die we hadden was toen ik ongeveer 15 jaar was" (CGVS 2, p. 10). U voegde later toe dat jullie burens waren, dat jullie samen opgroeiden en elkaar kenden sinds het eerste leerjaar in de lagere school en dat jullie intieme relatie ongeveer twee jaar duurde (CGVS 2, p. 10). Toen u tijdens het derde onderhoud nogmaals gevraagd werd hoe oud u was toen u een relatie had met B.(...) (CGVS 3, p. 12, 13), antwoordde u "Sinds ik me kan herinneren als kind ken ik B.(...), want hij woont juist tegenover ons." Hierna specificeerde het CGVS de vraag en werd er gepeild hoe oud u was toen jullie een intieme relatie hadden in plaats van hoelang u hem al kende, waarop u zei dat u 10 of 13 jaar was. U zei toen dat de relatie duurde tot u 15 of 16 jaar was. Even later zei u dan weer dat de relatie 7 jaar geduurd heeft. Toen u gewezen werd op uw tegenstrijdige verklaringen verklaarde u dat u B.(...) 7 jaar kende en dat de vraag niet duidelijk was. Uw advocaat gaf in haar e-mail van 4 november 2019 tevens aan dat u de vraag verkeerd begrepen had. Echter heeft het CGVS wel degelijk duidelijk aangegeven dat het over uw intieme relatie met B.(...) ging en blijkt uit uw verklaringen dat u goed beseft dat een relatie niet hetzelfde is als iemand kennen (zie o.a. CGVS 2, p. 9, 10: "Hebt u in Marokko nog partners gehad?" "Ja, ik had een andere relatie met iemand anders. Ik had een relatie voor de relatie van O.(...), die jongen heette B.(...). Dat was de eerste, ik had voor het eerst een relatie, van wie ik hield." (...) "Hoe oud waren u en B.(...) toen jullie relatie begon?" "De eerste intieme relatie die we hadden was toen ik ongeveer 15 jaar was. (...) we groeiden samen op, vanaf de 1ste lagere klas kennen we elkaar."). Dat u bij het vaststellen van tegenstrijdigheden aangeeft de vraag niet begrepen te hebben vergoelijkt de vastgestelde tegenstrijdigheden dan ook niet. Uw opmerking dat

u niet kan zeggen wanneer uw relatie met B.(...) precies begon, dat u zich niet alles kan herinneren en dat het meer dan 20 jaar geleden is verklaart uw tegenstrijdige verklaringen evenmin (CGVS 3, p. 13). Er kan immers wel verwacht worden dat u minstens kan aangeven hoe oud u ongeveer was toen uw relatie met B.(...) begon, het verschil tussen een relatie beginnen als kind van 10 jaar en als tiener van 13 of 15 jaar is namelijk aanzienlijk.

Met betrekking tot uw relatie met B.(...) merkt het CGVS voorts op dat u vreemd genoeg niet weet of de familie van B.(...) te weten kwam dat jullie betrapt waren door uw broer, nochtans hielden jullie daarna contact en zetten jullie de intieme relatie verder nadat jullie betrapt waren (CGVS 3, p. 13, 14). U hebt B.(...) zelfs niet gevraagd of zijn familie het te weten kwam. Gevraagd om welke reden u dit niet vroeg, herhaalde u eerst dat u het hem niet gevraagd hebt, daarna zei u dat hij het u wel zou vertellen als er iets was zonder dat u vragen stelde, even later zei u dan weer dat u het zich niet herinnert (CGVS 3, p. 13). Dit alles overtuigt geenszins. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de gevolgen van de betrapting zeer groot waren, zo werd u geslagen, zowel opgesloten als uit huis gezet door uw vader en sloegen buurjongens u zo hard dat u het bewustzijn verloor en er bloed uit uw ogen kwam (CGVS 2, p. 11, 12). Dat u in deze context niet (meer) weet of de familie van B.(...) te weten kwam dat jullie betrapt waren en dit zelfs niet vroeg aan B.(...) is totaal ongeloofwaardig. Het CGVS merkt voorts op dat uw jongste broer, die jullie betrapt had, hierover verteld had aan uw vader en aan de burens (CGVS, p. 11). Aangezien B.(...) en zijn familie heel dicht bij u woonden en jullie burens waren, kan aangenomen worden dat zijn familie via uw broer of via andere burens te weten kwam dat jullie betrapt waren, wat uw onwetendheid hierover nog frappanter maakt. Al even opmerkelijk is dat u, nadat u betrapt was en toen uw vader u geregeld uit huis zette, soms bij B.(...) ging slapen zonder dat zijn familie u zag (CGVS 2, p. 19). Dat u enerzijds, nadat u betrapt was, voorzorgsmaatregelen nam door enkel nog intiem contact te hebben met B.(...) op verlaten plekken ver weg en in een hotel, niet meer in jullie eigen buurt, maar anderzijds wel het risico nam om stiekem bij B.(...) thuis te slapen, waar jullie een reëel risico liepen betrapt te worden door de familie van B.(...), is allerminst aannemelijk (CGVS 3, p. 14).

Voorts zijn uw verklaringen over de gebeurtenissen nadat u en B.(...) betrapt waren niet overtuigend (CGVS 3, p. 13). Gevraagd wat uw ouders zeiden of deden nadat u betrapt was door uw broer, antwoordde u beknopt "Mijn vader sloeg me en zette me uit huis, dat is alles". U zou dan ongeveer 7 dagen bij een vriend gelogeerd hebben, maar u herinnert zich niet meer welke vriend dat was. Het CGVS acht het weinig aannemelijk dat u zich niet meer zou herinneren welke vriend u onderdak gaf nadat u als kind of tiener uit huis was gezet door uw vader omwille van homoseksuele contacten, dit moet immers een gebeurtenis geweest zijn die een diepe impact heeft gelaten op u. In de jaren daarna verbleef u soms bij uw ouders thuis, soms bij vrienden (CGVS 2, p. 4). Het was uw moeder die telkens de deur opendeed voor u zodat u kon terugkeren, uw vader wist dan niet dat u opnieuw thuis was en u hield uw aanwezigheid verborgen door boven in het huis te verblijven terwijl uw vader op het gelijkvloers verbleef, zo zei u (CGVS 3, p. 16). Het is echter weinig aannemelijk dat u gedurende jaren regelmatig in uw ouderlijke woning verbleef zonder dat uw vader op de hoogte was, temeer daar u tot uw vertrek uit Marokko studeerde en dus op regelmatige basis uw huis moest verlaten om naar school te gaan, wat ongetwijfeld tot gevolg had dat algemeen geweten was in uw buurt dat u thuis verbleef.

Nadat B.(...) en u betrapt waren bleven jullie elkaar zien als intieme partner, zo zei u. Uw verklaringen hierover overtuigen echter niet (CGVS 3, p. 13, 14). Zo spraken jullie dan ofwel ver weg af, ofwel in een hotel om intiem contact te hebben. Over de plekken ver weg weet u echter enkel in algemene termen te zeggen dat het plaatsen met veel zand, bergen of bos waren buiten de stad waar niemand woonde. Over het hotel waar u ging om een kamer te huren voor één of enkele uren wist u enkel te zeggen dat het midden in de stad was.

Uw verklaringen over uw ervaringen in België tasten verder de geloofwaardigheid van uw bewering homoseksueel te zijn aan. Zo is het opmerkelijk dat u sinds uw komst naar België in 2009 slechts één relatie hebt gehad die verderging dan losse seksuele contacten, met name uw relatie met D.(...) van 2011 tot 2013 (CGVS 2, p. 8, 9). Hoewel jullie gedurende twee jaar een relatie zouden gehad hebben herinnert u zich de familienaam van D.(...) niet meer. U ging nooit bij D.(...) thuis omdat hij bij zijn ouders woonde en omdat u schrik had net zoals in Marokko geslagen of vermoord te worden door zijn familie. Op de vraag of de ouders van D.(...) wisten dat jullie een relatie hadden antwoordde u tijdens het tweede onderhoud "ik denk van niet, ik denk niet dat ze het weten" (CGVS 2, p. 9). Gevraagd of de ouders van D.(...) wisten dat hij aangetrokken is tot mannen, zei u "ik denk het. (...) ik denk het gewoon, ik ben niet zeker". Vreemd genoeg praatten u en D.(...), die naar uw beschrijving nochtans een persoon is die heel veel praat, nooit over het feit of hij al dan niet vertelde aan zijn ouders dat hij aangetrokken is tot mannen (CGVS 2, p. 9). Dat u aanvoelde dat hij er niet over wou praten is een weinig overtuigende

verklaring, gezien kan verondersteld worden dat het uit de kast komen tegenover de familie en de eventuele reactie van de familie een onderwerp is dat wel ter sprake komt tussen partners die een langdurige homoseksuele relatie hebben. U weet evenmin of D.(...) eerder ooit een relatie had met een man en u hebt hem dat niet gevraagd omdat u er niet over wou praten (CGVS 2, p. 9), wat wederom weinig aannemelijk is in de context van een langdurige relatie. Het CGVS merkt tenslotte op dat u geen enkel (begin van) bewijs neerlegde van uw relatie met D.(...). Dat D.(...) geen getuigenis op papier wilde zetten (CGVS 2, p. 2) verklaart dit niet afdoende, u legde immers ook geen andere documenten neer ter staving van uw relatie met D.(...), zoals e-mails, foto's en dergelijke.

Gevraagd wat u in de jaren nadat uw relatie met D.(...) beëindigd was zoal deed om mannen te leren kennen, zei u dat u niets hebt gedaan, nochtans wou u wel graag een relatie (CGVS 3, p. 7). Gevraagd naar de reden hiervoor, zei u dat u niet zomaar naar iemand stapt en hem zegt dat u een relatie wilt met hem, en dat zulke dingen vanzelf komen (CGVS 3, p. 7). Op de vraag wat u deed om nieuwe mensen te leren kennen en in contact te komen met mannen, zei u dat meestal de andere persoon op u toestapt en u vraagt om een relatie te hebben met elkaar, dit zou zo één tot twee keer per maand gebeuren. Als die persoon u ligt hebben jullie dan een relatie. Dergelijke relaties zijn evenwel beperkt tot een eenmalig seksueel contact, u hebt geen van deze mannen opnieuw ontmoet en ermee afgesproken (CGVS 3, p. 7, 8). Geen enkele van de mannen die u op deze wijze ontmoette vond u leuk en sympathiek en wilde u opnieuw ontmoeten (CGVS 3, p. 8). Hoewel de passieve manier waarop u mannen ontmoette dus niet tot enig langdurig contact leidde, nam u vreemd genoeg niet het initiatief om zelf mannen te leren kennen en ontmoeten in België (CGVS 3, p. 8). Uw verklaring hiervoor, met name dat u een serieuze relatie wilt aangaan met B.(...), overtuigt niet (CGVS 3, p. 8). Zoals hierboven reeds werd opgemerkt zijn uw verklaringen over uw relatie met B.(...) immers weinig overtuigend, laat staan dat u zo'n 15 jaar nadat u B.(...) voor het laatst zag nog steeds zozeer zou verlangen naar een relatie met hem dat u hierdoor geen enkel initiatief zou nemen om in België andere mannen te leren kennen. Overigens is het opmerkelijk dat uw verlangen naar B.(...) u blijkbaar weerhoudt van het zoeken naar een partner maar niet van het ingaan op seksuele avances van andere mannen die u benaderen. Daarnaast is het vreemd dat u ondanks uw verlangen naar een relatie met B.(...) voor het laatst contact had met hem zo'n 15 jaar geleden, dat jullie geen enkel contact gehad hebben sinds uw vertrek uit Marokko, dat jullie geen contact hebben via Facebook of internet maar dat u hem wel wilt terugzien zodra u erkend bent als vluchteling (CGVS 3, p. 8, CGVS 2, p. 10). Vreemd genoeg hebt u wel contact gehouden met O.(...) na uw vertrek uit Marokko en stuurt u hem nu nog af en toe een bericht via Facebook (CGVS 2, p. 7). Dat u wel contact hield met O.(...) maar niet met B.(...), terwijl u deze laatste beschouwt als de liefde van uw leven, roept ernstige twijfels op met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Overigens verklaarde u tijdens het tweede onderhoud op geen enkel moment dat u nog steeds een relatie met B.(...) wilt. Uw verklaringen hierover tijdens het derde onderhoud komen dan ook weinig oprecht over en geven eerder de indruk een poging te zijn om uw passieve houding in België op vlak van relaties te vergoelijken.

U verklaarde dat u ook in België niet ontkwam aan problemen met Marokkanen omwille van uw homoseksuele geaardheid. Zo zou u omwille van die reden in 2017 bewusteloos geslagen zijn in uw studio in Sint-Niklaas door gewapende Marokkanen en zou uw studio kort en klein geslagen zijn door hen, die personen zouden zelfs de intentie gehad hebben om u te vermoorden die dag (CGVS 2, p. 12-14). In het opvangcentrum werd u voorts op pestende wijze aangesproken door onder meer een Marokkaan (CGVS 2, p. 15). Gezien deze ervaringen, uw eerdere negatieve ervaringen in Marokko met buurjongens en uw vader die u sloegen en de algemene negatieve houding van Marokkanen ten aanzien van homoseksualiteit, kan verwacht worden dat u contacten met de Marokkaanse gemeenschap in België zou beperken en dat u enige voorzichtigheid aan de dag zou leggen bij het onthullen van uw geaardheid aan andere Marokkanen. Uit uw verklaringen blijkt echter het tegendeel. Zo werkt u momenteel in een snackbar waar uw baas en uw collega's Marokkanen zijn (CGVS 3, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt dat zij enig argwaan hebben met betrekking tot uw geaardheid (CGVS 3, p. 11). Dat u ondanks uw eerdere negatieve ervaringen met landgenoten in Marokko en in België ervoor kiest om in België te werken in een snackbar waar zowel uw baas als uw collega's Marokkanen zijn is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Voorts verklaarde u dat u op Facebook kennismakte met een in België in dezelfde streek verblijvende homoseksuele Marokkaan genaamd N.(...) (CGVS 2, p. 8-9, CGVS 3, p. 4-6). Gevraagd hoe jullie elkaar leerden kennen en wat er gebeurde, geraakte u niet verder dan "Hij heeft me een uitnodiging gestuurd, ik heb die aanvaard. (...) We begonnen elkaar te leren kennen, zoiets. (...) Daarna wou hij me zien, soms stuurde hij berichten, soms ik." Op de vraag hoe jullie van elkaar te weten kwamen dat jullie beiden homoseksueel zijn, bleef u eerst het antwoord schuldig, daarna voegde u slechts vaagweg toe dat jullie elkaar vragen begonnen te stellen en dat u hem zei dat jullie eerst elkaar moesten leren kennen en dat jullie pas daarna een relatie konden beginnen. Niet

alleen zijn uw verklaringen over jullie kennismaking op Facebook eerder vaag, bovendien is het gezien uw eerdere ervaringen weinig aannemelijk dat u zomaar aan een in uw streek verblijvende Marokkaan zou onthullen dat u homoseksueel bent. Gevraagd hoe u wist dat u N.(...) kon vertrouwen en zo kon vertellen dat u homoseksueel bent, zei u dat hem niet 100 procent vertrouwde en hem niet alles vertelde, maar u vertelde hem vreemd genoeg wel dat u homoseksueel bent. Dat u het enkel op de chat vertelde en dat hij niet weet wie u bent verklaart uw gedrag niet, alle door u opgegeven Facebookprofielen zijn immers onder (een deel van) uw eigen naam en bovendien verbleef N.(...) in dezelfde regio als u, waardoor u geenszins anoniem was in uw contacten met N.(...). Overigens legt u geen enkel bewijs neer van deze contacten met N.(...). De chatconversatie met N.(...) zou u niet meer hebben, zo verklaarde u. Dat u een week voor het derde persoonlijk onderhoud een nieuw Facebookprofiel maakte omdat u van telefoon veranderde en de code van uw vorige Facebookprofiel niet meer had is een weinig overtuigende verklaring hiervoor. Een Facebookpaswoord kan immers gereset worden indien men het vergeten is (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Gevraagd of u nog andere personen leerde kennen via Facebook of andere sociale media, zei u dat u in België kennis maakte met een persoon op Facebook die u daarna ontmoet hebt (CGVS 3, p. 5). U blijkt echter weinig te kunnen vertellen over die persoon. Zo herinnert u zich zijn naam niet en bent u niet zeker van zijn nationaliteit, u vermoedt slechts dat hij Syriër is (CGVS 3, p. 6). Op de vraag of u behalve N.(...) en de Syriër ooit nog andere personen leerden kennen via de chat of op het internet antwoordde u slechts vaagweg dat u het zich niet 100 procent herinnert, daarna zei u dat het kan zijn dat u mensen oppervlakkig leerde kennen (CGVS 3, p. 6). Uw vage verklaringen zijn weinig overtuigend. U verklaarde dat u momenteel in Brussel samenwoont met een Palestijnse vriend (geen partner) (CGVS 3, p. 3). Hij weet dat u aangetrokken bent tot mannen, maar gevraagd hoe hij hierop reageerde, zei u slechts "gewoon". Toen het CGVS u vroeg dit verder te verduidelijken, zei u enkel dat hij het aanvaard heeft en dat hij geen vragen gesteld heeft over het waarom en hoe. Wederom overtuigen uw vage verklaringen niet, temeer daar homoseksualiteit in de Palestijnse gemeenschap allerminst algemeen aanvaard is.

Uw verklaringen over **wat u graag zou willen voor uzelf in de toekomst** staan in schril contrast met uw bewering Marokko verlaten te hebben om uw homoseksuele geaardheid in vrijheid te kunnen beleven (CGVS 3, p. 10). Gevraagd wat u graag zou willen voor uw eigen leven in de toekomst, zei u "Gewoon leven, een gewoon leven leiden, verblijfsdocumenten hebben, voor elk werk in aanmerking komen, mijn rijbewijs halen, een woning, vrij zijn." Toen het CGVS u vroeg om te verduidelijken wat u bedoelt met "vrij zijn", verwees u enkel naar elementen die verband houden met het bezit van verblijfsdocumenten, met name de mogelijkheid om van job te veranderen als het werk je niet aanstaat, op reis gaan naar andere landen en medische behandeling. Pas wanneer u specifiek gevraagd werd wat u graag zou hebben voor uw privé-leven, zei u dat u dan met iemand van wie u houdt in een woning zou kunnen leven omdat u dan een eigen woning zou hebben. Dat uw aspiraties en wensen voor de toekomst zich hoofdzakelijk beperken tot het verkrijgen van verblijfsdocumenten en materiële en praktische zaken ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw bewering homoseksueel te zijn en uw land ontvlucht te zijn om in vrijheid uw seksuele geaardheid te kunnen beleven. Het is overigens frappant dat B.(...) volledig afwezig is in de beschrijving van uw eigen wensen voor de toekomst, nochtans had u eerder in hetzelfde onderhoud nog gezegd dat u nog steeds een serieuze relatie wil met hem en dat u hem zou willen terugzien zodra u erkend bent als vluchteling (CGVS 3, p. 8).

Voorts zijn uw **kennis van de homoseksuele gemeenschap in Marokko en België en contacten ermee** uiterst beperkt. Zo weet u niet of er ontmoetingsplekken voor homoseksuelen bestaan in uw stad van herkomst in Marokko (CGVS 2, p. 19). U verklaart dat er in 2009 geen organisaties voor homoseksuelen bestonden in Marokko, u denkt wel dat er nu bestaan en u hebt er van gehoord maar u kent geen enkele naam van zo'n organisatie (CGVS 2, p. 19). In België hebt u nooit organisaties voor homoseksuelen gecontacteerd of er informatie over opgezocht, nochtans wilt u wel gaan om steun te krijgen (CGVS 2, p. 21). Dat u niet weet waar deze organisaties zijn en dat u geen organisaties vond in Namen verklaart uw gedrag niet afdoende (CGVS 2, p. 21). Aan uw bewering dat u op Google tevergeefs gezocht hebt naar dergelijke organisaties kan geen enkel geloof gehecht worden (CGVS 3, p. 17). Uit toegevoegde informatie die makkelijk terug te vinden is via Google blijkt immers dat er tal van organisaties gericht op de LGBTQI+ gemeenschap bestaan in België, ook in Namen (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Bovendien hebt u ook nooit bij homoseksuele personen of andere personen die u kent, zelfs niet bij D.(...), navraag gedaan naar dergelijke organisaties, waardoor uw bewering dat u wel wilt gaan naar zulke organisaties voor steun alle geloofwaardigheid verliest (CGVS 2, p. 21, CGVS 3, p. 17). Voorts gaat u in België niet naar clubs, bars of andere ontmoetingsplaatsen waar veel homoseksuele personen komen omdat men er geen ernstige relatie kan vinden (CGVS 3, p. 16). Gevraagd of u gezocht hebt naar plaatsen in België waar homoseksuelen die

wel een serieuze relatie willen elkaar ontmoeten, zei u dat u één keer gezocht hebt en dan een plaats hebt gevonden in Aarlen waarvan u zich de naam niet meer herinnert, maar dat u er niet naartoe gegaan bent omdat u schrik had (CGVS 3, p. 16, 17). Het is echter weinig aannemelijk dat u enerzijds regelmatig losse seksuele contacten zou hebben met onbekende mannen die u op straat aanspreken maar dat u anderzijds niet zou durven gaan naar een ontmoetingsplaats voor homoseksuele personen. Dat u in België nooit contact zocht met LGBTQI+ organisaties en nooit ontmoetingsplaatsen voor homoseksuele personen bezocht staat wederom in contrast met uw bewering uw land verlaten te hebben om uw seksuele geaardheid in vrijheid te kunnen beleven.

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering homoseksueel te zijn en bijgevolg ook niet aan de problemen die u gehad zou hebben in Marokko omwille van uw geaardheid, noch aan de hieraan verbonden terugkeervrees. Met betrekking tot de opmerking van uw advocaat dat het buitengewoon moeilijk is voor u om over uw seksuele geaardheid en de problemen die u daardoor heeft ondervonden te praten uit schaamte (zie e-mail van meester Jordens, d.d. 04/11/2019) neemt het CGVS aan dat het aantonen van een seksuele geaardheid gevoelig kan liggen en niet evident is, maar dat van een verzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel, mag worden verwacht dat hij overtuigend is wat betreft zijn beleving en levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid, quod non in casu. Het CGVS merkt overigens op dat u herhaaldelijk gewezen werd op het vertrouwelijke karakter van het persoonlijk onderhoud (CGVS 2, p. 2, 3, 15, CGVS 3, p. 2, 8, 10) en dat u tijdens de twee laatste onderhouds ruimschoots de kans kreeg om te vertellen over persoonlijke zaken.

Wat betreft de **tweede reden** voor uw verzoek om internationale bescherming, met name de **familievete** die u als reden aanhaalde waarom u in 2009 Marokko diende te verlaten, moet worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen daarover niet eensluidend zijn. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat het conflict dateert van 2007 (zie Vragenlijst DVZ vraag 5). Voor het Commissariaat-generaal daarentegen stelde u dat het conflict reeds lang aan de gang was en dat u reeds in 2000 wist dat uw leven in gevaar was (zie CGVS 1, p. 4). U verklaarde ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u nooit werd aangehouden en opgesloten in Marokko, terwijl u voor het Commissariaat-generaal stelde dat u wel werd opgesloten en soms naar de gevangenis werd gebracht (zie CGVS 1, p. 5). Wanneer u met deze discrepantie werd geconfronteerd stelde u dat u niet werd opgesloten maar wel werd aangehouden. U er ook op gewezen dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken ook had verklaard niet te zijn gearresteerd, stelde u uiteindelijk dat u het misschien was vergeten te melden voor de Dienst Vreemdelingenzaken, wat uiteraard geen afdoend antwoord is om bovenvermelde discrepantie te verschonen (CGVS 1, p. 5). Verder dient nog te worden opgemerkt dat u in 2017 de intentie had om naar Marokko terug te keren waardoor de ernst van de familievete waardoor u genoodzaakt werd uw land van herkomst te verlaten verder wordt ondermijnd (CGVS 1, p. 4). Ofschoon u de intentie had om in 2017 naar Marokko terug te keren zag u van dat plan af omdat u per toeval van vrienden in Spanje had vernomen dat de situatie nog niet was opgelost. Dat u die vrienden zo maar bij toeval heeft ontmoet is weinig overtuigend. Bovendien kan worden aangenomen dat u bij het vernemen van dat nieuws toch verdere inspanningen zou leveren om bij uw familie te informeren hoe het met hen gaat en u meer gedetailleerd zouden inlichten over de actuele situatie van de familievete in Marokko.

Wat betreft de **derde reden** voor uw verzoek, met name de door u aangehaalde mogelijke problemen omwille van het **verscheuren van uw paspoort**, dient eveneens te worden opgemerkt dat uw verklaringen dienaangaande niet konden overtuigen. Vooreerst blijft het bij blote beweringen die u geenszins kon staven. U verklaarde dat uw post op Facebook, naar u vermoedt door de Marokkaanse autoriteiten, de volgende dag werd verwijderd (CGVS 1, p. 6). Ook dit hoeft echter niet uit te sluiten dat u zelf nog steeds over het bewijsmateriaal zou beschikken. Dat u zich overigens herhaaldelijk tegensprak over details van deze post, ondermijnt bovendien op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw bewering. Zo had u het op de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog over de foto en sprak u enkel over uw reispas (zie CGVS Vragenlijst, vraag 7). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS sprak u dan weer over foto's en het verscheuren van uw paspoort en identiteitskaart (CGVS 1, p. 6). Tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uw eerste onderhoud bij het CGVS gaf u aan dat u het verscheuren van documenten deelde op Facebook, terwijl u tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS zei dat u het op Youtube zette (vragenlijst CGVS, CGVS 1, p. 6, CGVS 2, p. 20). Toen u hierop gewezen werd ontkende u eerst Youtube vermeld te hebben om meteen daarna te zeggen dat u misschien per vergissing Youtube zei, wat deze tegenstrijdigheid niet afdoende verklaart. Daarenboven is het, ingeval nog enig geloof gehecht zou kunnen worden aan uw bewering dat u dergelijke foto('s) zou hebben gepost -quod non-, nog slechts een vermoeden van uw

kant dat de Marokkaanse autoriteiten deze zouden hebben verwijderd. Waarom ze u zouden viseren is het Commissariaat-generaal geheel onduidelijk. Waarom ze dergelijk bewijsmateriaal bovendien zouden verwijderen als ze het tegen u zouden willen gebruiken is nog opmerkelijker.

Uit wat voorafgaat volgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Wat betreft uw opmerkingen dat u zich geen data kan herinneren en dat het kan zijn dat u zich iets van gisteren niet meer herinnert dient opgemerkt te worden dat u deze vermeende geheugenproblemen niet staaft aan de hand van medische attesten en dat dit louter een blote bewering is (CGVS 3, p. 12, 17). Hetzelfde geldt voor de opmerking van uw advocaat dat u grote moeite heeft om gebeurtenissen in de tijd te situeren (e-mail meester Jorden d.d. 04/11/2019). De door u neergelegde psychologische attesten (zie infra) geven geen aanduidingen hieromtrent.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat de eenmalige verkrachting die u meegemaakt zou hebben als kind geen verband houdt met uw verzoek om internationale bescherming. U verklaarde immers dat u geen vrees meer hebt in verband met die verkrachting, dat dit in het verleden ligt, dat u toen een kind was en dat het u niet opnieuw zal overkomen (CGVS 3, p. 11, 12).

De door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. De kopie van uw identiteitskaart die u voorlegt geeft een indicatie van uw identiteit en nationaliteit doch voegt voor het overige niets aan uw asielrelaas toe. De e-mails verstuurd naar uw advocaat door R.(...) R.(...), nachtmedewerker in het opvangcentrum waar u verblijft, zijn volledig gebaseerd op uw verklaringen en hebben bijgevolg geen objectieve bewijswaarde. De 7 artikels en rapporten over homoseksualiteit in Marokko hebben betrekking op de algemene situatie en hebben geen bewijswaarde aangezien er geen geloof gehecht wordt aan uw homoseksuele geaardheid. De conversatie per e-mail tussen uw advocaat en het opvangcentrum geeft slechts aan dat uw advocaat aandrang op het neerleggen van een psychologisch attest bij het persoonlijk onderhoud op 24 april 2019, wat niet gebeurd is. De psychologische attesten d.d. 02/05/2019 en 12/11/2019, waarin uw naam zelfs niet vermeld wordt, geven aan dat u sinds 1 april 2019 twee keer per maand psychologische begeleiding krijgt, echter blijkt uit uw verklaringen dat u op 28 oktober 2019 nog maar drie keer bij de psycholoog was geweest (CGVS 3, p. 2). Deze attesten kunnen niet aangenomen worden als bewijs van de door u aangehaalde feiten of uw beweerde seksuele geaardheid, die overigens op geen enkele wijze aangehaald wordt in de attesten. Hoewel in het laatste attest sprake is symptomen van posttraumatische stress blijkt uit het attest dat de psycholoog zich slechts heeft kunnen baseren op uw verklaringen, waardoor deze attesten geen uitsluitel geven over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. De in het attest vermelde symptomen, met name slaap- en concentratiestoornissen, herbeleving van de gebeurtenis, relatievermijdende tendensen en angst, die het gevolg zouden zijn van een daad van agressie die u zou ondergaan hebben op uw woonplaats, zijn niets anders dan uw eigen verklaringen die werden genoteerd. Bovendien is het volledig onduidelijk of u hiermee verwijst naar agressie die u onderging in Marokko of in België, evenmin in welke omstandigheden deze daad van agressie plaats had noch wat de aanleiding ertoe was. Dat in de attesten aangegeven wordt dat u moeilijkheden hebt om uw ervaringen emotioneel en cognitief uit te drukken volstaat niet om aan te tonen dat uw mentale toestand de oorzaak is van uw ongeloofwaardige, vage en tegenstrijdige verklaringen, immers blijkt uit deze attesten en uit het verloop van de onderhouden niet dat uw mentaal-psychologische toestand tijdens de onderhouden dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat uw mentale gezondheidstoestand u ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen en de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat hij ernstige bedreigingen heeft ondergaan in zijn land van herkomst. De bedreigingen hebben plaatsgevonden in een context van sterke homofobie in zijn land van herkomst, waar homoseksuele handelingen strafrechtelijk verboden en zwaar bestraft worden, en waar homoseksuelen mishandeld en gestigmatiseerd worden. Verzoeker heeft dan ook een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Marokko wegens de arrestatie, mishandelingen en stigmatisatie die hij er riskeert wegens zijn homoseksualiteit. Hij kan naar eigen zeggen ook geen bescherming krijgen van de staat, die zelfs openlijk homofob is. Zijn vrees voor vervolging is dus gebaseerd op grond van het behoren tot een sociale groep, *in casu* homoseksuelen in Marokko. Het is niet betwistbaar dat dit probleem binnen de criteria van het Verdrag van Genève valt, aldus verzoeker, die te dezen verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie van 7 november 2013 (n° C-199/12, C-200/12, C-201/12, aff. X, Y, Z c. Minister voor Immigratie en Asiel), waarin wordt geoordeeld dat een homoseksuele man die uit Senegal vluchtte een gegronde vrees voor vervolging had wegens de anti-homowetgeving in het land, indien de door de wet voorziene gevangenisstraf ervoor effectief uitgevoerd wordt. Verzoeker meent dat deze rechtspraak van toepassing is in het onderhavige geval, gelet op het strenge verbod van homoseksuele handelingen en dus homoseksualiteit, en de gebruikelijke toepassing van de ervoor voorziene gevangenisstraf. Artikel 489 van het Marokkaanse strafwetboek straft homoseksuele handelingen met een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 jaar en een boete van 200 tot 1000 Marokkaanse dirhams. Verzoeker voegt hieraan toe dat het Hof van Justitie ook heeft geoordeeld dat iemands seksuele geaardheid zo essentieel voor iemands identiteit is dat het onredelijk zou zijn om te verwachten dat iemand er afstand van neemt of verbergt in zijn land van herkomst, alsook dat het plicht van de nationale overheden is om te evalueren of de gevangenisstraf in het land van herkomst in praktijk uitgevoerd wordt. Verzoeker verwijst voorts nog naar arrest nr. 116 015 van deze Raad van 19 december 2013 en betoogt dat dezelfde redenering in het onderhavige geval moet toegepast worden, omwille van de vergelijkbare situatie van homoseksuelen in Senegal en in Marokko (strafrechtelijk verboden homoseksuele handelingen, toepassing van een gevangenisstraf, sociale afkeur, geweld van burgers).

Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat verschillende objectieve bronnen bevestigen dat homoseksuelen in Marokko gearresteerd, mishandeld en gediscrimineerd worden, en dat ze geen bescherming van de overheden kunnen verkrijgen. Hij citeert te dezen uit het rapport *“Maroc : information sur la situation des minorités sexuelles, y compris le traitement que leur réservent les autorités et la société; information sur l'application de l'article 489 du Code pénal, ainsi que sur des affaires de condamnation pour homosexualité; protection offerte par l'État et services de soutien (2010-octobre 2013)”* van Immigration and Refugee Board of Canada van 2013 en uit het verslag *“Morocco - Situation of LGBT Persons”* van Danish Immigration Service van maart 2017. De overheid is zelfs openbaar tegen homoseksuelen. De Marokkaanse Minister voor Mensenrechten heeft homoseksuelen in oktober 2017 zelfs nog “scum” genoemd (zie in bijlage Pink News, Moroccan human rights minister calls homosexuals ‘scum’, - stuk 6). Hij weigerde zelfs, na de kritieken van mensenrechtenorganisaties om zijn verklaringen terug te trekken of om zijn excuses aan te bieden en meldde *“the Moroccan government refuses categorically to decriminalize homosexuality”*. Paradoxaal meldde hij ook dat Marokko *“accepts no type of discrimination against any citizen.”* Dit hypocriet gedrag toont volgens verzoeker duidelijk aan dat er in de nabije toekomst geen verbetering van de situatie van homoseksuelen in Marokko zal zijn. Verzoeker haalt ook twee persartikels aan van Human Rights Watch (stukken 7 en 8 toegevoegd aan het verzoekschrift) waarin melding wordt gemaakt van verschillende recente en oudere veroordelingen tegen homoseksuelen. Alle geraadpleegde bronnen stellen dat de recente vervolging van homoseksuelen de vastberadenheid van de Marokkaanse autoriteiten toont om antihomoseksualiteitswetten af te dwingen, zelfs wanneer de betreffende daden zouden zijn gesteld in een privéwoning tussen instemmende volwassenen. Verzoeker citeert in dit verband uit voornoemd verslag van Danish Immigration Service van maart 2017, uit het rapport *“Morocco: Victims of Attack Jailed for “Homosexual Acts”* van Human Rights Watch van april 2016, uit

het rapport *“Morocco. State Sponsored Homophobia 2017: A world survey of sexual orientation laws: criminalisation, protection and recognition”* van mei 2017 en uit het *“Rapport mondial 2018 - Maroc/Sahara occidental – Evenements de 2017”* van Human Rights Watch, waarmee hij wil aantonen dat de gevangenisstraf wel degelijk toegepast wordt, wat volgens het Europees Hof van Justitie als vervolging moet beschouwd worden en de toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt. Verzoeker citeert daarnaast nog uit *“Note D’orientation Du HCR Sur Les Demandes De Reconnaissance Du Statut De Réfugié Relatives À L’orientation Sexuelle Et À L’identité De Genre”* van UNHCR van november 2008 en uit *“Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié”* van UNHCR.

Verzoeker besluit uit het voorgaande dat het fysiek en psychologisch geweld door de politie en de burgers waaraan homoseksuelen in Marokko worden blootgesteld ernstig genoeg is, wegens de aard en het herhaaldelijk karakter, om een schending van artikel 3 EVRM uit te maken. Verzoeker herhaalt dat de vervolging die hij ondergaat zowel uitgaat van de staat als van de bevolking en dat hij geen bescherming kan verkrijgen tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen in geval van terugkeer. Verzoeker heeft naar eigen zeggen *prima facie* een nood aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van zijn behoren tot een bepaalde sociale groep (de homoseksuelen in Marokko). Verzoeker meent dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen. Zijn verklaringen zijn immers van goede trouw, komen overeen met de beschikbare informatie en bevestigen dat hij in Marokko een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Indien de Raad zou oordelen dat hij niet in aanmerking komt voor erkenning van de vluchtelingenstatus, meent verzoeker dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker licht toe dat hij afkomstig is uit een land waar homoseksuelen vervolgd worden. Verzoeker meent dan ook dat hij voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien behoort hij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen zodat hem, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn psychologische problemen en de impact die deze problemen zouden kunnen hebben op zijn capaciteiten en het verloop van zijn persoonlijke onderhouden, minimaliseert. Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten dat hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud helemaal geen melding heeft gemaakt van zijn psychische problemen en dat pas na de eerste negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal psychologische bijstand werd gezocht, hetgeen volgens het Commissariaat-generaal de ernst van de voorgehouden psychische problemen relatieveert, wenst verzoeker erop te wijzen dat het zijn raadvrouw was die suggereerde dat hij na zijn eerste negatieve beslissing met psychologische begeleiding zou beginnen. Pas na deze beslissing stemde verzoeker - op aandringen van zijn raadvrouw - in om de werkelijke redenen van zijn vertrek uit Marokko toe te lichten. Geconfronteerd met de moeilijkheden van verzoeker om zich uit te drukken over zijn seksuele geaardheid en zijn ervaring in Marokko in verband met deze geaardheid, suggereerde zijn raadvrouw dat hij een psychologische opvolging startte om hem te helpen zijn emoties en zijn verleden te uiten (zie e-mailuitwisseling tussen de raadvrouw van verzoeker en zijn opvangcentrum - stuk 3). Verzoeker stelt dat hij zich schaamt en soms paranoïde is (NPO 3, pp. 8 en 10), wat het voor hem moeilijk maakt om over zijn seksuele geaardheid te spreken. In zijn vorige beroep, verklaarde zijn raadvrouw hierover: *“Verzoeker wenst Uw Raad op de hoogte te brengen dat hij niet alle problemen die hij in Marokko is tegengekomen heeft genoemd. Hij heeft dus niet alle redenen waarvoor hij zijn land van herkomst heeft verlaten gegeven. Gedurende zijn gehoor bij CGVS, heeft verzoeker verklaard dat er nog andere problemen waren maar dat hij daarover niets kon vertellen (CGVS gehoord, pp. 6-7). Na langdurige gesprekken met zijn advocaat en niet zonder moeite, stemde de verzoeker er uiteindelijk mee in om deze problemen te verklaren. Hij legt uit dat het buitengewoon moeilijk is voor hem om deze feiten te bespreken omdat hij zich schaamt. Verzoeker legt uit dat hij homoseksueel is en dat hij problemen heeft ondervonden in Marokko omwille van zijn seksuele geaardheid (zie Verklaringen van verzoeker over zijn seksuele geaardheid die hij heeft*

gestuurd aan zijn advocaat - stuk 3). Het is voornamelijk om deze reden dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten.

(...)

De raadslid van de verzoeker bevestigt ook dat het moeilijk was voor haar om de bovenstaande informatie te verkrijgen. Ze legt uit dat zijn cliënt, de verzoeker, weigerde om over de hierboven vermeld problemen te spreken voor zijn tolk. De enige persoon aan wie de verzoeker heeft toegestemd om erover te spreken is de nacht maatschappelijk werker van zijn huidige centrum, de heer R.(...) R.(...) (zie e-mails tussen de heer R.(...) en de raadslid van verzoeker - stuk 3).” Het is dus niet verwonderlijk dat de psychologische opvolging werd gestart na de eerste negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal, toen verzoeker voor het eerst toegaf dat zijn vertrek uit Marokko voornamelijk gebaseerd was op zijn angsten in verband met zijn seksuele geaardheid en toen zijn raadvrouw zich bewust werd van de grote moeilijkheden die hij heeft om erover te praten. In deze omstandigheden en in tegenstelling tot wat de verwerende partij - die geen specialist in gezondheidszorg is - beweert, “relatieveert” het feit dat verzoeker zijn psychologische opvolging na zijn eerste negatieve beslissing begon “de ernst van de voorgehouden psychische problemen” absoluut niet.

Verzoeker betwist ook de analyse van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de twee psychologische attesten die door hem werden ingediend geenszins uitsluitend zou bieden over de impact die zijn psychische problemen zouden kunnen hebben op zijn geheugen. Zo in deze attesten de term “geheugenproblemen” niet wordt vermeld, geven ze toch duidelijk aan dat de patiënt moeite heeft om zijn ervaring op emotioneel en cognitief niveau uit te drukken. Bovendien vermeldt het attest van 12 november 2019 dat verzoeker moeite heeft met slapen en concentreren, dat hij een neiging heeft om relaties te vermijden, dat hij angst heeft, enzovoort. Het gebrek aan slaap en de concentratieproblemen in combinatie met zijn moeilijkheden om zich over zijn ervaring uit te drukken, hebben volgens verzoeker ongetwijfeld invloed kunnen hebben op zijn capaciteiten (kwaliteit van de door hem gegeven antwoorden) en het verloop van zijn persoonlijke onderhouden. Het Commissariaat-generaal heeft dus duidelijk onvoldoende rekening gehouden met de psychologische attesten die door hem werden ingediend, aldus verzoeker, die te dezen aanvoert dat zijn moeilijkheden om zijn ervaring te herinneren en erover te praten vastgesteld zijn en meer flexibiliteit en voorzichtigheid zouden moeten teweegbrengen. Voor het overige is het belangrijk te onthouden dat verzoeker al bij zijn eerste persoonlijk onderhoud heeft uitgelegd dat hij andere problemen had ondervonden in Marokko dan de genoemde, maar dat hij er niet over kon praten (uit schaamte) (NPO 1, pp. 6-7: “Ik kan dat niet allemaal vertellen. Alles is hier confidencieel, u kunt alles vertellen wat u wilt het blijft tussen deze vier muren. Nee ik wil het niet vertellen. Waarom kunt u het niet vertellen? Ik hou het voor mij zelf. Advocaat zal trachten na het gehoor haar cliënt te overtuigen alles te vertellen.”). Uit de lezing van deze opmerkingen blijkt dat het onmogelijk was voor verzoeker om tijdens zijn eerste onderhoud over zijn ervaring en zijn angsten te praten.

In een tweede onderdeel bevestigt verzoeker zijn eerdere verklaring dat hij, toen hij in 2009 in België aankwam, niet op de hoogte was van de mogelijkheid om internationale bescherming te verkrijgen. Verzoeker verklaart dat hij, na discussie met personen in een onregelmatige verblijfssituatie zoals hijzelf, heeft gehoord van een regularisatieprocedure in het kader van de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van voormalig artikel 9,3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij diende daarom, alleen, zonder de hulp van een advocaat, verschillende regularisatieverzoeken in, die allemaal in negatieve zin eindigden. Gedurende deze jaren probeerde verzoeker te overleven. Zijn prioriteit was om onderdak en voedsel te vinden, tot op het moment waarop hij in 2017 ernstig mishandeld werd omwille van zijn seksuele geaardheid in een studio waar hij leefde. Hij durfde naar eigen zeggen geen klacht in te dienen omdat hij zich in een onregelmatige situatie bevond in België. Na dit incident werd hij bang en realiseerde hij zich dat het niet langer mogelijk was om in deze onzekerheid te leven. In september 2017 besloot hij om naar Spanje te gaan in de hoop om op een dag terug te kunnen keren naar Marokko. Aangekomen in Spanje besepte hij echter dat het, gezien de risico's, onmogelijk was om terug te keren naar Marokko en hervatte hij dezelfde maand de weg terug naar België. Verzoeker stelt dat hij pas bij zijn terugkeer naar België eind 2017 voor de eerste keer hoorde dat er een procedure bestaat om internationale bescherming te verlenen aan personen die, zoals hijzelf, een gegronde vrees voor vervolging in hun land van herkomst kunnen rechtvaardigen. Daarom heeft hij op 5 januari 2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend. Voor eind 2017, had verzoeker naar eigen zeggen nooit een advocaat ontmoet en werd hij nooit correct geadviseerd. Hij bleef evenwel ook voor januari 2018 niet inactief en heeft bij verschillende gelegenheden geprobeerd om zijn situatie in België te regulariseren. Bovendien, ondanks de extreem moeilijke levensomstandigheden waarin hij gedurende deze jaren moest leven, keerde hij nooit terug naar Marokko, wat de realiteit van zijn vrees aantoont. Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden

beslissing omtrent de laattijdigheid van zijn verzoeker overigens niet relevant is. Ongeacht het feit dat hij zijn verzoek laattijdig heeft ingediend, is de relevante vraag immers of hij risico loopt vervolgd te worden vanwege zijn seksuele geaardheid als hij terugkeert naar Marokko, aldus verzoeker, die benadrukt dat uit zijn verklaringen en de in het verzoekschrift aangehaalde objectieve bronnen blijkt dat hij inderdaad homoseksueel is en dat het daarom passend is om hem internationale bescherming te bieden gezien de risico's die hij loopt in Marokko (fysiek geweld, sociale uitsluiting, gevangenisstraf,...).

In een derde onderdeel betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn homoseksuele geaardheid en bijgevolg evenmin aan de problemen die hij hierdoor zou hebben ondervonden.

Wat betreft de bewustwording van zijn seksuele geaardheid, voert verzoeker aan dat uit een onpartijdige en objectieve lezing van zijn verklaringen blijkt dat hij duidelijk heeft uitgelegd dat hij zichzelf vragen had gesteld - die de verwerende partij negeert - tijdens zijn bewustwording en dat hij, ondanks de aanvaarding van zijn geaardheid, een sterk gevoel van angst en druk had. Hij verklaarde ook dat hij zich isoleerde toen hij op school zat omdat hij beseftte dat hij anders was dan zijn klasgenoten en hij zich, anders dan hen, niet aangetrokken voelde tot meisjes. Op dat moment was B. de enige persoon met wie hij durfde praten over zijn seksuele geaardheid. Voor het overige, wat betreft zijn gevoelens toen hij zich bewust werd van zijn seksualiteit tegenover de islam, heeft hij expliciet verklaard dat religie geen enkele rol speelde in zijn leven toen hij in Marokko leefde. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft naar mening van verzoeker dan ook geen objectieve en onpartijdige analyse gemaakt van zijn verklaringen.

Inzake zijn relatie met B., betreurt verzoeker dat het Commissariaat-generaal zich beperkt tot het verwijzen naar de problemen die hij ondervindt bij het plaatsen van gebeurtenissen in de tijd, terwijl hij deze problemen duidelijk heeft benadrukt en hij altijd heeft getracht zijn verklaringen te temperen wanneer het datums/periodes betrof. Verzoeker bevestigt dat hij en B. elkaar reeds kenden sinds ongeveer de leeftijd van 10 en dat zij een relatie begonnen rond de leeftijd van 14-15 jaar, die eindigde rond de leeftijd van 16-17 jaar. Ze kenden elkaar dus ongeveer 7 jaar en hebben een relatie van ongeveer 3 jaar gehad. Voor het overige meent verzoeker dat hij altijd coherent, gedetailleerd en constant is geweest in al zijn verklaringen betreffende B. en hun relatie, dat hij zich tijdens zijn twee onderhouden nooit heeft tegengesproken en dat hij hierover heel veel details heeft gegeven. Ook moet erkend worden dat een gevoel van ervaring merkbaar was in zijn verklaringen over B., aldus verzoeker, die te dezen verwijst naar hetgeen hij liet optekenen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud: *“Dat is eigenlijk van zelf gekomen, plots vanzelf hij ziet mij graag en ik zie hem graag, elkaar graag zien zowel van mij als van hem. Hij was bang dat me iets zou overkomen en ik was bang dat hem iets zou overkomen.”* Verzoeker voert voorts aan dat hij B. nooit heeft gevraagd of zijn ouders te weten kwamen dat zij betrappt waren door zijn broer omdat het logisch is dat B. hierover spontaan met hem zou hebben gesproken als dit het geval zou zijn geweest. Verzoeker merkte echter geen verandering in het gedrag van B., waaruit hij dus afleidde dat de ouders van B. gelukkig niet op de hoogte werden gebracht van deze gebeurtenis. Hij voegt hier nog aan toe: *“Voor het overige, ziet verzoeker niet in hoe het feit dat de gevolgen van deze gebeurtenis inderdaad ernstig voor hem waren (hij werd misbruikt en afgewezen door zijn vader en mishandeld door jongeren uit de buurt), enig effect zou moeten hebben op de vraag of de ouders van B.(...) hiervan op de hoogte werden gebracht. Het is belangrijk om te herhalen dat de verzoekers broer uitlegde wat hij had gezien aan jonge mensen in de buurt, vrienden van hem. Uit de verklaringen van de verzoeker blijkt helemaal niet dat, naast bepaalde jongeren in de buurt, dat andere mensen op de hoogte zouden worden gebracht.”*

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten dat hij zich de naam niet herinnert van de vriend bij wie hij ongeveer een week heeft geloged nadat hij betrappt werd door zijn broer, formuleert verzoeker zijn verweer als volgt: *“Enerzijds, moet bij het lezen van de verzoekers onderhouden worden opgemerkt dat het de verzoeker zelf was die verklaarde dat hij zich de identiteit van die vriend niet meer herinnerde (NPO 3. p. 13: « Ik ben bij een vriend gegaan, maar ik herinner me niet meer dewelke. »).*

Bij het lezen van de verzoekers onderhouden, blijkt het echter dat op geen enkel moment heeft de protection officer verzoeker hierover ondervraagd. Op geen enkel moment vroeg de protection officer hem om te proberen de naam van dit vriend te onthouden.

In deze omstandigheden kon de verwerende partij zich dus niet op deze enkele zin van verzoeker (NPO 3, p. 13: « Ik ben bij een vriend gegaan, maar ik herinner me niet meer dewelke. ») beroepen zonder te hebben geprobeerd deze vraag nader te onderzoeken.

Het onderzoek van de verwerende partij op dit punt was duidelijk onvoldoende en haar analyse te haastig.

Anderzijds, na op dit punt door zijn raadvrouw te zijn worden ondervraagd, legde verzoeker uit dat deze vriend Z.(...) heette, dat hij in de buurt van de middelbare school woonde, dat hij even oud was als

verzoeker, dat hij bij zijn ouders woonde met een broer en een zus en dat hij op dezelfde middelbare school zat als de verzoeker, maar niet in dezelfde klas.

Deze grief is noch gegrond noch relevant.”

Het motief in de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat hij, nadat hij door zijn vader werd afgewezen, regelmatig in zijn ouderlijke woning verbleef zonder dat zijn vader op de hoogte was, is volgens verzoeker zuiver subjectief. Bovendien heeft verzoeker uitgelegd dat hij 's avonds laat aankwam toen zijn vader al sliep en 's morgens vroeg vertrok voordat zijn vader wakker werd. Hij kwam alleen maar slapen en ging meteen naar boven. Zijn vader ging 's nachts nooit naar boven, hij ging alleen overdag naar boven om iets te zoeken of te repareren. Zijn vader heeft bovendien zijn eigen kamer op de gelijkvloers achter in het huis en hij kwam soms zelfs niet door de voordeur binnen maar via het terras.

Waar daarnaast in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zijn verklaringen over de plaatsen waar hij en B. elkaar in het geheim zagen om intiem contact te hebben vaag zijn, voert verzoeker aan dat hij alle vragen die hem over dit onderwerp werden gesteld heeft beantwoord en dat, wanneer de *protection officer* van oordeel was dat zijn antwoorden onvoldoende nauwkeurig waren, hij dit hem moest laten weten en hij hem hierover meer vragen had moeten stellen, *quod non*. Voor het overige, bereid om duidelijkheid te verschaffen aan de Raad, legt verzoeker uit dat de plaatsen in de natuur vaak anders waren. Soms gingen ze naar een bos, soms naar plantages, soms dichtbij een rivier. Deze plaatsen waren gemiddeld ongeveer een kwartier lopen van de stad en toen ze naar verder weg gelegen plaatsen gingen, gebruikten ze transport. Met betrekking tot het hotel waar ze soms ook gingen, legt verzoeker uit dat het in het stadscentrum ligt. Hij voegt toe dat het eigenlijk meer een soort pension is met goedkope kamers en dat deze plaats geen teken had omdat het geen echte hotel was. Verzoeker verklaart ook dat hij en B. de dag ervoor met elkaar spraken om samen te beslissen waar zij de volgende dag zouden afspreken. Verzoeker wijst er ook op dat hij veel informatie over B. heeft gegeven, die getuigt van de realiteit van hun relatie.

In de mate in de bestreden beslissing zijn relatie met D. in twijfel wordt getrokken omdat hij bepaalde informatie over D. niet kan verschaffen, voert verzoeker aan dat hij de achternaam van D. wel degelijk kent maar dat hij deze niet wil verklappen omdat D. geweigerd heeft om in de loop van zijn procedure over hem te laten spreken, hetgeen ook de reden is waarom D. weigerde om een getuigenis te schrijven. Ook wijst hij erop dat hij ten tijde van zijn relatie met D. niet goed Nederlands sprak en de communicatie ingewikkeld was zodat hun gesprekken beperkt bleven tot triviale zaken. Ook al kon verzoeker geen informatie geven over de voormalige homoseksuele relaties van D. of diens relatie met zijn ouders, toch blijft het feit dat hij wel op alle de andere vragen over D. (plaats waar ze elkaar hebben ontmoet, baan, karakter, plaatsen waar ze elkaar hebben gezien, ...) kon antwoorden. Verzoeker is de mening toegedaan dat het door verwerende partij gevoerde onderzoek over D. en zijn relatie met hem niet toereikend was. De vragen van de *protection officer* waren vaak open vragen die niet nauwkeurig waren en verzoeker heeft herhaaldelijk aangegeven dat hij de vragen niet begreep en gevraagd de vragen te verduidelijken. Voor het overige herhaalt verzoeker dat zijn relatie met D. sinds 6 jaar is geëindigd. Het is daarom bijzonder moeilijk om materiële bewijzen (foto's, berichten,...) van deze relatie te vinden.

Waar hem in de bestreden beslissing voorts wordt verweten dat hij geen initiatief nam om zelf mannen te leren kennen in België, herinnert verzoeker aan de realiteit waarin hij jarenlang in België moest wonen. Hij leefde jarenlang in een situatie van extreme onzekerheid gezien het onregelmatige karakter van zijn verblijf. Zijn prioriteit in deze jaren was dus om een werk, een dak en eten proberen te vinden en niet om naar bars of naar datingsites voor homoseksuelen te gaan. Verzoeker verwijst ook naar zijn verklaringen, waaruit blijkt dat hij moeilijkheden heeft om relaties aan te gaan en de neiging heeft om zichzelf te isoleren. Dit wordt ook bevestigd door de psycholoog die hem opvolgt.

Het argument in de bestreden beslissing dat - aangezien verzoeker door Marokkanen in België werd aangevallen in de studio waar hij woonde, hij herhaaldelijk gepest werd door Marokkanen in het opvangcentrum waar hij woonde en hij negatieve ervaringen kende in Marokko omwille van zijn seksuele geaardheid - zou verwacht worden dat hij afstand zou nemen van de Marokkaanse gemeenschap, doch zijn baas en zijn collega Marokkanen zijn en hij op Facebook kennismakte met een Marokkaan, is naar het oordeel van verzoeker zuiver subjectief en volkomen irrelevant. Hij licht zijn standpunt toe als volgt: *“Als een dergelijke redenering zou worden gevolgd, zou de verzoeker contact vermijden met mensen die afkomstig zijn uit landen waar homoseksualiteit niet wordt getolereerd ; met andere woorden, met een zeer groot deel van de bevolking... Dit is alleen maar onmogelijk.*

Voor het overige, verklaart de verzoeker dat hij met N.(...) communiceerde onder de identiteit van B.K. E.(...) B.(...) (en niet onder zijn echte identiteit M.(...) E.(...) B.(...) E.(...) B.(...)) en dat hij niet identificeerbaar was op zijn profielfoto. Onnodig om de verwerende partij eraan te herinneren dat er honderden mensen in de naam van E.(...) B.(...) op Facebook zijn. De verzoeker heeft derhalve geen risico genomen om met deze identiteit te communiceren met N.(...). In elk geval herhaalt verzoeker dat

er niets tussen hem en N.(...) is gebeurd, zodat dit niet relevant is voor de analyse van zijn seksuele geaardheid en zijn angsten in geval van terugkeer naar Marokko.”

Daarnaast betwist verzoeker de analyse als zou hij enkel hebben verwezen naar elementen die verband houden met het bezit van verblijfsdocumenten wanneer hem werd gevraagd wat hij graag zou willen voor zichzelf in de toekomst. Hij legde immers eveneens uit dat het in een homofob land als Marokko onmogelijk is om vrij te leven, werk te vinden, onroerend goed te huren, ... gezien de discriminatie waarvan homoseksuelen slachtoffer zijn en dat hij vrij wil zijn om te leven met wie hij wil en samen te wonen met iemand waar hij van houdt.

Waar hem in de bestreden beslissing nog een gebrekkige kennis wordt verweten van de homogemeenschap in Marokko en België, herinnert verzoeker eraan dat hij Marokko verliet toen hij ongeveer 20 jaar oud was. Ook legde hij duidelijk uit dat Ksar El Kebir een klein stadje is (ongeveer 120.000 inwoners) waar homoseksualiteit helemaal niet wordt geaccepteerd, reden waarom hij geen bar of ontmoetingsplaats voor homoseksuelen kent. Ten slotte heeft verzoeker nauwkeurig de straf die hij wegens zijn homoseksualiteit in Marokko dreigt te krijgen beschreven, namelijk een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar. Wat België betreft, herinnert verzoeker eraan dat het tot voor kort voor hem onmogelijk was om over zijn homoseksualiteit te praten. Hij schaamt zich en is soms paranoïde. Zijn psychologe heeft ook zijn neiging om zichzelf te isoleren bevestigd. Bovendien was zijn prioriteit jarenlang om een werk, een dak en eten proberen te vinden en niet om naar bars, datingsites of organisaties voor homoseksuelen te gaan, dit gezien het onregelmatige karakter van zijn verblijf. In deze omstandigheden kan het enkele feit dat de hij nooit organisaties, bars of ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen heeft bezocht, naar mening van verzoeker niet voldoende zijn om zijn seksuele geaardheid in twijfel te trekken.

Verzoeker hekelt nog dat de bestreden beslissing met geen woord rept over zijn relatie met O., terwijl dit nochtans een belangrijke relatie was die hij in Marokko heeft gehad en waarover hij tijdens zijn onderhouden talloze details heeft gegeven. Bij het lezen van zijn verklaringen over O. staat de realiteit van hun relatie buiten twijfel, aldus verzoeker, die nog benadrukt dat zijn verklaringen over O. essentieel zijn voor het beoordelen van de realiteit van zijn seksuele geaardheid.

Verzoeker laakt eveneens dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mishandelingen waaraan hij leed. Nochtans werd hij herhaaldelijk ondervraagd over deze ernstige en meervoudige vervolging, die hij gedetailleerd en consistent heeft uitgelegd. Verzoeker verwijst te dezen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat een omkering van de bewijslast inhoudt. Nochtans toont de verwerende partij niet aan dat er voor verzoeker geen risico bestaat in geval van terugkeer in zijn land van herkomst.

Tot slot verwijst verzoeker naar arrest nr. 220 190 van deze Raad van 24 april 2019, waarin werd geoordeeld dat de realiteit van de seksuele geaardheid van de verzoeker en de mishandelingen waaraan hij leed voldoende waren vastgesteld op basis van zijn verklaringen, alsook dat het repressieve juridische klimaat en het extreem vijandig sociale klimaat tegenover homoseksuelen in Marokko de grootste voorzichtigheid vereist bij de analyse van verzoeken om internationale bescherming op basis van de seksuele geaardheid van een persoon die uit Marokko afkomstig is, waarbij het voordeel van de twijfel grotendeels moet worden toegekend. Verzoeker betoogt dat dezelfde redenering *in casu* moet toegepast worden. Immers, zijn seksuele geaardheid en de vele vormen van mishandelingen waaraan hij als gevolg van deze seksuele geaardheid heeft geleden zijn zonder twijfel vastgesteld op basis van zijn verklaringen. Dienovereenkomstig, gezien het repressieve juridische klimaat en het extreem vijandig sociale klimaat tegenover homoseksuelen in Marokko, is de grootste voorzichtigheid vereist. Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat zijn asielaanvraag als geloofwaardig kan worden beschouwd, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat er in Marokko een gegronde vrees bestaat voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en dat hij in geval van terugkeer geen bescherming zal kunnen genieten.

In een laatste onderdeel bevestigt verzoeker al zijn verklaringen betreffende zijn vrees omwille van de familievete en omwille van het verscheuren van zijn paspoort en stelt hij wat dit betreft te vertrouwen op de wijsheid van deze Raad.

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: e-mailverkeer tussen verzoekers raadvrouw en het opvangcentrum, het rapport *“Maroc : information sur la situation des minorités sexuelles, y compris le traitement que leur réservent les autorités et la société; information sur l'application de l'article 489 du Code pénal, ainsi que sur des affaires de condamnation pour homosexualité; protection offerte par l'État et services de soutien (2010- octobre 2013)”* van Immigration and Refugee Board of Canada van oktober 2013, het verslag *“Morocco - Situation of LGBT Persons”*

van Danish Immigration Service van maart 2017, het artikel *"Moroccan human rights minister calls homosexuals 'scum'"* van PinkNews van 18 oktober 2017, het document *"Morocco: Homosexuality Convictions Upheld"* van Human Rights Watch van 8 juli 2014, het document *"Morocco: Victims of Attack Jailed for 'Homosexual Acts'"* van Human Rights Watch van 8 april 2016, een uittreksel uit *"State Sponsored Homophobia. A world survey of sexual orientation laws: criminalisation, protection and recognition."* van ilga van mei 2017, het *"Rapport mondial 2018 - Maroc/Sahara occidental – Evenements de 2017"* van Human Rights Watch, een uittreksel uit *"Note D'orientation Du HCR Sur Les Demandes De Reconnaissance Du Statut De Réfugié Relatives À L'orientation Sexuelle Et À L'identité De Genre"* van UNHCR van november 2008 en arrest nr. 220 190 van de RvV van 24 april 2019.

2.3.2. Op 5 november 2020 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een kopie van de verblijfsvergunning van verzoekers partner.

2.4. Voorafgaande opmerking

De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) zijn verzoek om internationale bescherming bijzonder laattijdig is, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst van zijn ingeroepen problemen ondermijnt, (ii) hij er niet in geslaagd is om zijn homoseksuele oriëntatie en de problemen die hij daaromtrent gekend zou hebben aannemelijk te maken daar (1) hij opmerkelijke verklaringen deed met betrekking tot de bewustwording van zijn seksuele geaardheid en het weinig aannemelijk te noemen is dat hij, die opgroeide in een homofobe maatschappij, op zeer jeugdige leeftijd meteen aanvaardde dat hij anders was en niet aarzelde om zijn religie aan de kant te schuiven, (2) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer hij een relatie had met B., met wie hij zijn eerste en langste relatie zou gehad hebben in Marokko en met wie hij nu nog steeds een serieuze relatie zou willen aangaan, (3) hij vreemd genoeg niet weet of de familie van B. te weten kwam dat zij betrappt werden door zijn broer en het allerminst aannemelijk is dat hij, nadat hij betrappt was, enerzijds voorzorgsmaatregelen nam door enkel nog intiem contact te hebben met B. op verlaten plekken ver weg en in een hotel, maar anderzijds wel het risico nam om stiekem bij B. thuis te slapen, waar zij een reëel risico liepen betrappt te worden door de familie van B., (4) het weinig aannemelijk is dat hij zich niet meer zou herinneren welke vriend hem onderdak gaf nadat hij als kind of tiener uit huis was gezet door zijn vader omwille van homoseksuele contacten, (5) het ook weinig aannemelijk is dat hij gedurende jaren regelmatig in zijn ouderlijke woning verbleef zonder dat zijn vader op de hoogte was, (6) hij over de plaatsen waar hij en B. elkaar bleven zien als intieme partner nadat zij betrappt waren enkel in algemene termen weet te zeggen dat het plaatsen met veel zand, bergen of bos waren buiten de stad waar niemand woonde en hij over het hotel waar hij ging om een kamer te huren voor één of enkele uren enkel wist te zeggen dat het midden in de stad was, hetgeen niet overtuigt, (7) het opmerkelijk is dat hij sinds zijn komst naar België in 2009 slechts één relatie heeft gehad die verder ging dan losse seksuele contacten, met name zijn relatie met D. van 2011 tot 2013, hij zich bovendien de familienaam van D. niet herinnert, hij niet weet of de ouders van D. wisten dat zij een relatie hadden, noch of zijn ouders wisten dat hij aangetrokken is tot mannen, noch of D. eerder ooit een relatie had met een man, en hij geen enkel (begin van) bewijs neerlegt van zijn relatie met D., (8) hij in de jaren nadat zijn relatie met D. beëindigd was vreemd genoeg niet het initiatief nam om zelf mannen te leren kennen en ontmoeten in België, terwijl hij blijkens zijn verklaringen nochtans wel graag een relatie wou, (9) het

vreemd is dat hij ondanks zijn verlangen naar een relatie met B. voor het laatst contact had met hem zo'n 15 jaar geleden, dat zij geen enkel contact hebben gehad sinds verzoekers vertrek uit Marokko, dat zij geen contact hebben via Facebook of internet maar verzoeker hem wel wil terugzien zodra hij erkend is als vluchteling, en hij overigens tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op geen enkel moment verklaarde dat hij nog steeds een relatie met B. wil zodat zijn verklaringen hierover tijdens het derde persoonlijk onderhoud dan ook weinig oprecht over komen en eerder de indruk geven een poging te zijn om zijn passieve houding in België op vlak van relaties te vergoelijken, (10) gezien zijn ervaringen in België – hij zou in 2017 omwille van zijn homoseksuele geaardheid bewusteloos geslagen zijn in zijn studio in Sint-Niklaas door gewapende Marokkanen, die ook zijn studio kort en klein zouden hebben geslagen en die zelfs de intentie zouden gehad hebben om hem te vermoorden en in het opvangcentrum werd hij op pestende wijze aangesproken door onder meer een Marokkaan – zijn eerdere negatieve ervaringen in Marokko met buurjongens en zijn vader die hem sloegen en de algemene negatieve houding van Marokkanen ten aanzien van homoseksualiteit, kan verwacht worden dat hij contacten met de Marokkaanse gemeenschap in België zou beperken en dat hij enige voorzichtigheid aan de dag zou leggen bij het onthullen van zijn geaardheid aan andere Marokkanen doch uit zijn verklaringen het tegendeel blijkt aangezien hij werkt in een snackbar waar zijn baas en collega's Marokkanen zijn, die blijkens zijn verklaringen bovendien enige argwaan hebben met betrekking tot zijn geaardheid, en hij ook verklaarde dat hij op Facebook kennis maakte met een in België in dezelfde streek verblijvende homoseksuele Marokkaan, van welke contacten hij overigens geen enkel bewijs neerlegt, (11) hij ook vage en weinig overtuigende verklaringen aflegt op de vraag of hij nog andere personen leerde kennen via Facebook of andere sociale media, hij stelt een persoon ontmoet te hebben met wie hij kennis maakte op Facebook doch hij zich de naam van deze persoon niet herinnert en ook niet zeker is van diens nationaliteit, en ook zijn verklaring dat de Palestijnse vriend met wie hij momenteel in Brussel samenwoont aanvaard heeft dat hij aangetrokken is tot mannen en dat hij geen vragen heeft gesteld over het waarom en hoe niet overtuigt, temeer daar homoseksualiteit in de Palestijnse gemeenschap allerm minst algemeen aanvaard is, (12) zijn verklaringen over wat hij graag zou willen voor zichzelf in de toekomst in schril contrast staan met zijn bewering Marokko verlaten te hebben om zijn homoseksuele geaardheid in vrijheid te kunnen beleven, hij gevraagd om te verduidelijken wat hij bedoelt met "vrij zijn" immers enkel verwees naar elementen die verband houden met het bezit van verblijfsdocumenten, de vaststelling dat zijn aspiraties en wensen voor de toekomst zich hoofdzakelijk beperkten tot het verkrijgen van verblijfsdocumenten en materiële en praktische zaken verder de geloofwaardigheid ondermijnt van zijn bewering homoseksueel te zijn en zijn land ontvlucht te zijn om in vrijheid zijn seksuele geaardheid te kunnen beleven en het overigens frappant is dat B. volledig afwezig is in de beschrijving van zijn eigen wensen voor de toekomst, terwijl hij nochtans eerder in hetzelfde onderhoud nog had gezegd dat hij nog steeds een serieuze relatie wil met B. en dat hij hem zou willen terugzien zodra hij erkend is als vluchteling, (13) zijn kennis van de homoseksuele gemeenschap in Marokko en België en contacten ermee uiterst beperkt is, zoals wordt toegelicht, het weinig aannemelijk is dat hij enerzijds regelmatig losse seksuele contacten zou hebben met onbekende mannen die hem op straat aanspreken maar dat hij anderzijds niet zou durven gaan naar een ontmoetingsplaats voor homoseksuelen en het gegeven dat hij in België nooit contact zich met LGBTQI+ organisaties en nooit ontmoetingsplaatsen voor homoseksuele heeft bezocht wederom in contrast staat met zijn bewering zijn land verlaten te hebben om zijn seksuele geaardheid in vrijheid te kunnen beleven en (14) aangezien geen geloof kan gehecht worden aan zijn bewering homoseksueel te zijn, bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij gehad zou hebben in Marokko omwille van zijn geaardheid, noch aan de hieraan verbonden terugkeervrees, (iii) zijn opeenvolgende verklaringen over de familievete die hij als reden aanhaalde waarom hij in 2009 Marokko diende te verlaten niet eensluitend zijn, hij bovendien in 2017 de intentie had om naar Marokko terug te keren waardoor de ernst van de familievete waardoor hij genoodzaakt werd zijn land van herkomst te verlaten verder wordt ondermijnd, het tevens weinig overtuigend is dat hij bij toeval vrienden van hem in Spanje heeft ontmoet, van wie hij vernam dat de situatie nog niet was opgelost, en bovendien kan aangenomen worden dat hij bij het vernemen van dat nieuws toch verdere inspanningen zou leveren om bij zijn familie te informeren hoe het met hen gaat en zich meer gedetailleerd zou inlichten over de actuele situatie van de familievete in Marokko (iv) ook zijn verklaringen over de door hem aangehaalde mogelijke problemen omwille van het verscheuren van zijn paspoort niet kunnen overtuigen, het blijft bij blote beweringen die hij geenszins kon staven, hij zich overigens herhaaldelijk tegensprak over details van zijn Facebookpost, wat op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn bewering ondermijnt, het in geval nog enig geloof zou kunnen worden gehecht aan zijn bewering dat hij foto('s) over het verscheuren van zijn paspoort en identiteitskaart zou hebben gepost – *quod non* – slechts een vermoeden van zijn kant is dat de Marokkaanse autoriteiten deze zouden hebben verwijderd, het geheel onduidelijk is waarom ze hem zouden viseren en het nog opmerkelijker is waarom ze dergelijk bewijsmateriaal zouden verwijderen als ze het tegen hem zouden willen gebruiken, (v) hij nog stelt dat hij zich heen data kan herinneren doch hij

deze vermeende geheugenproblemen niet staft aan de hand van medische attesten en dit dus louter een blote bewering is en hetzelfde geldt voor de opmerking van zijn advocaat dat hij grote moeite heeft om gebeurtenissen in de tijd te situeren nu de door hem neergelegde psychologische attesten geen aanduidingen hieromtrent geven, (vi) de eenmalige verkrachting die hij zou meegemaakt hebben als kind geen verband houdt met zijn verzoek om internationale bescherming, (vii) de door hem neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen, zoals uitvoerig wordt uiteengezet en (viii) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn relaas en zijn beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het vluchtelingenverdrag en hij zich dienvolgens evenmin kan steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en hij geen elementen aanbracht waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 november 2019 (CG nr. 1810211), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.7. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.8. Uit verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het eerste persoonlijk onderhoud blijkt dat hij in Marokko vervolging vreest omwille van een familievete en omdat hij op Facebook een foto postte waarop hij zijn Marokkaans paspoort verscheurde.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan deze door verzoeker aangehaalde vrees omdat (i) zijn opeenvolgende verklaringen over de familievete die hij als reden aanhaalde waarom hij in 2009 Marokko diende te verlaten niet eensluidend zijn, hij bovendien in 2017 de intentie had om naar Marokko terug te keren waardoor de ernst van de familievete waardoor hij genoodzaakt werd zijn land van herkomst te verlaten verder wordt ondermijnd, het tevens weinig overtuigend is dat hij bij toeval vrienden van hem in Spanje heeft ontmoet, van wie hij vernam dat de situatie nog niet was opgelost, en bovendien kan aangenomen worden dat hij bij het vernemen van dat nieuws toch verdere inspanningen zou leveren om bij zijn familie te informeren hoe het met hen gaat en zich meer gedetailleerd zou inlichten over de actuele situatie van de familievete in Marokko en (ii) ook zijn verklaringen over de door hem aangehaalde mogelijke problemen omwille van het verscheuren van zijn paspoort niet kunnen overtuigen, het blijft bij blote beweringen die hij geenszins kon staven, hij zich overigens herhaaldelijk tegensprak over details van zijn Facebookpost, wat op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn bewering ondermijnt, het in geval nog enig geloof zou kunnen worden gehecht aan zijn bewering dat hij foto('s) over het verscheuren van zijn paspoort en identiteitskaart zou hebben gepost – *quod non* –

slechts een vermoeden van zijn kant is dat de Marokkaanse autoriteiten deze zouden hebben verwijderd, het geheel onduidelijk is waarom ze hem zouden viseren en het nog opmerkelijker is waarom ze dergelijk bewijsmateriaal zouden verwijderen als ze het tegen hem zouden willen gebruiken.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Immers, hij bevestigt slechts zijn verklaringen in dit verband en stelt te vertrouwen op de wijsheid van de Raad, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook vermog zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Voormelde motieven blijven aldus onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.9. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker tevens de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat waar wordt overwogen als volgt: *“Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat de eenmalige verkrachting die u meegemaakt zou hebben als kind geen verband houdt met uw verzoek om internationale bescherming. U verklaarde immers dat u geen vrees meer hebt in verband met die verkrachting, dat dit in het verleden ligt, dat u toen een kind was en dat het u niet opnieuw zal overkomen (CGVS 3, p. 11, 12).”* Ook dit onderdeel van de motivering blijft aldus staande en wordt door de Raad overgenomen.

2.10.1. In het kader van de beroepsprocedure tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2018 haalde verzoeker aan dat hij homoseksueel is, dat hij problemen heeft ondervonden in Marokko omwille van zijn seksuele geaardheid en dat hij voornamelijk om deze reden zijn land van herkomst verlaten heeft. Ter ondersteuning van zijn beroep legde hij twee e-mails neer met verklaringen over zijn geaardheid gericht aan zijn advocaat, alsook een bundel artikels en rapporten over homoseksualiteit in Marokko.

In arrest nr. 217 995 van 7 maart 2019 oordeelde de Raad als volgt: *“(…) In het kader van huidige beroepsprocedure legt verzoeker bijkomende verklaringen af en stelt hij meer bepaald homoseksueel te zijn. Hij verklaart dat hij zijn homoseksuele geaardheid niet heeft aangekaart tijdens zijn gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat hij zich hiervoor schaamt en het voor hem buitengewoon moeilijk is om hierover te spreken. Gelet op het feit dat verzoeker afkomstig is uit een cultuur waar homoseksualiteit taboe is en hij ter terechtzitting voldoende aannemelijk heeft maakt dat hij het erg moeilijk heeft met zijn seksuele geaardheid en zeker om er over te praten, wat overigens ook blijkt uit zijn verzoek om een terechtzitting achter gesloten deuren, kan de Raad begrip opbrengen voor verzoekers stilzwijgen in de loop van de administratieve procedure en wordt dit hem niet ten kwade geduid. Niettemin is de Raad van oordeel dat dit nieuwe element onderzocht dient te worden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat het mee betrokken dient te worden in het onderzoek of verzoeker in zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren dan wel of hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeker ter terechtzitting heeft aangegeven dat hij thans bereid is om op het Commissariaat-generaal tijdens het gehoor de nodige medewerking te verlenen.”*

Dienvolgens kan verzoeker evenmin worden verweten dat hij pas geruime tijd na de initiële weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal, toen verzoeker voor het eerst toegaf Marokko te hebben verlaten omwille van zijn homoseksuele geaardheid en de problemen die hij hierdoor zou hebben gekend, op aanraden van zijn advocaat een psycholoog heeft geconsulteerd, noch dat zijn verzoek om internationale bescherming bijzonder laattijdig is.

2.10.2. De Raad benadrukt dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze een seksuele geaardheid te bewijzen. UNHCR wijst erop dat de ervaringen van LGBTIQ-personen sterk variëren en sterk worden beïnvloed door hun culturele, economische, familiale, politieke, religieuze en sociale omgeving. De sociale en culturele achtergrond van de verzoeker om internationale bescherming die zich identificeert als LGBTIQ kan van invloed zijn op de manier waarop hij of zij zijn of haar seksuele geaardheid en/of genderidentiteit uitdrukt, op de manier waarop deze persoon zich identificeert of kan verklaren waarom hij of zij niet openlijk leeft als LGBTIQ. Veel LGBTIQ-personen onderdrukken hun seksuele oriëntatie en/of genderidentiteit om de gevolgen van ontdekking, zoals het risico op bestraffing, discriminatie, maatschappelijke afkeuring of uitsluiting uit de familie, te vermijden. Sommige personen zijn zich

mogelijk ook onbewust van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit tot de adolescentie, vroege volwassenheid of later in het leven. Personen die zijn opgegroeid in culturen waar hun seksualiteit en/of genderidentiteit een schande of taboe is, worstelen vaak met hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Het feit dat een asielzoeker die zich identificeert als LGTBIQ geen relatie(s) heeft gehad in het land van herkomst, betekent niet noodzakelijk dat hij of zij geen LGTBIQ is. Het kan eerder een aanwijzing zijn dat hij of zij problemen probeert te voorkomen. Ook de invloed van religie in het leven van LGTBIQ-personen kan complex, dynamisch en een bron van ambivalentie zijn (zie UNHCR *“Guidelines on international protection no. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”* van 23 oktober 2012).

Het voorgaande indachtig, is de Raad na lezing van het administratief dossier van oordeel dat verzoeker zijn homoseksuele geaardheid voldoende aannemelijk maakt, minstens dat hem op dit vlak het voordeel van de twijfel dient te worden gegund. Uit de door verzoeker voorgelegde psychologische attesten en het e-mailverkeer tussen zijn advocaat en de maatschappelijk werker van het opvangcentrum blijkt ook opnieuw dat verzoeker zich schaamt en hij het bijzonder moeilijk heeft om over zijn seksuele geaardheid te praten en zijn gevoelens in dit verband te uiten. Zo leest de Raad in de voorgelegde psychologische attesten onder meer dat verzoeker moeite heeft om zijn ervaring op emotioneel en cognitief niveau uit te drukken en dat verzoeker angst vertoont, alsook de neiging om relaties te vermijden, hetgeen ook tot uiting komt in verzoekers verklaringen waar hij onder meer aangeeft dat hij zich in zijn jeugd op school altijd isoleerde van zijn klasgenoten en hij altijd alleen wilde zijn (administratief dossier, stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 24 april 2019, p. 6). Zijn verklaringen omtrent zijn bewustwording en beleving van zijn homoseksuele geaardheid moeten dan ook in het licht hiervan worden gelezen en komen de Raad wat betreft (1) de bewustwording van zijn seksuele geaardheid, (2) zijn homoseksuele relatie en ervaringen in België en (3) zijn terughoudendheid, passieve houding en gebrek aan initiatief in België om homoseksuele contacten te leggen en mannen te leren kennen en ontmoeten, en de reden waarom hij geen clubs, bars of andere ontmoetingsplaatsen voor homo's bezoekt, voldoende gedetailleerd, doorleefd en aannemelijk over.

2.10.3. Het voorgaande neemt niet weg dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van het verzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de verzoeker om internationale bescherming aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Na lezing van het administratief dossier, is de Raad echter van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker zou hebben gekend omwille van zijn homoseksuele geaardheid en die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn problemen begonnen nadat hij een intieme relatie was aangegaan met zijn buurjongen B. en zij op een dag door verzoekers jongere broer werden betrappt. Verzoekers broer vertelde aan zijn ouders wat hij gezien had, waarop verzoekers vader hem sloeg en hem in eerste instantie verbood om naar buiten te gaan en thuis opsloot, en later uit het huis zette. Verzoekers broer vertelde ook wat hij gezien had aan de buurjongens, die vervolgens op hun beurt verzoeker in elkaar sloegen tot hij het bewustzijn verloor (administratief dossier, stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 24 april 2019, p. 11-12 en p. 14; stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 28 oktober 2019, p. 12-13). Zoals reeds correct wordt beoordeeld in de bestreden beslissing, kunnen verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn relatie met B. en over de gebeurtenissen nadat hij en B. betrappt waren echter geenszins overtuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Uw verklaringen over uw relatie met B.(...), met wie u uw eerste en langste relatie zou gehad hebben in Marokko en met wie u nu nog steeds een serieuze relatie zou willen aangaan (zie infra) overtuigen geenszins. Zo zijn er aanzienlijke tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen over wanneer u die relatie had met B.(...). Toen u tijdens het tweede onderhoud gevraagd werd hoe oud u en B.(...) waren toen jullie relatie begon, antwoordde u “De eerste intieme relatie die we hadden was toen ik ongeveer 15 jaar was” (CGVS 2, p. 10). U voegde later toe dat jullie burens waren, dat jullie samen opgroeiden en elkaar kenden sinds het eerste leerjaar in de lagere school en dat jullie intieme relatie ongeveer twee jaar duurde (CGVS 2, p. 10). Toen u tijdens het derde onderhoud*

nogmaals gevraagd werd hoe oud u was toen u een relatie had met B.(...) (CGVS 3, p. 12, 13), antwoordde u "Sinds ik me kan herinneren als kind ken ik B.(...), want hij woont juist tegenover ons." Hierna specificeerde het CGVS de vraag en werd er gepeild hoe oud u was toen jullie een intieme relatie hadden in plaats van hoelang u hem al kende, waarop u zei dat u 10 of 13 jaar was. U zei toen dat de relatie duurde tot u 15 of 16 jaar was. Even later zei u dan weer dat de relatie 7 jaar geduurd heeft. Toen u gewezen werd op uw tegenstrijdige verklaringen verklaarde u dat u B.(...) 7 jaar kende en dat de vraag niet duidelijk was. Uw advocaat gaf in haar e-mail van 4 november 2019 tevens aan dat u de vraag verkeerd begrepen had. Echter heeft het CGVS wel degelijk duidelijk aangegeven dat het over uw intieme relatie met B.(...) ging en blijkt uit uw verklaringen dat u goed beseft dat een relatie niet hetzelfde is als iemand kennen (zie o.a. CGVS 2, p. 9, 10: "Hebt u in Marokko nog partners gehad?" "Ja, ik had een andere relatie met iemand anders. Ik had een relatie voor de relatie van O.(...), die jongen heette B.(...). Dat was de eerste, ik had voor het eerst een relatie, van wie ik hield." (...) "Hoe oud waren u en B.(...) toen jullie relatie begon?" "De eerste intieme relatie die we hadden was toen ik ongeveer 15 jaar was. (...) we groeiden samen op, vanaf de 1ste lagere klas kennen we elkaar."). Dat u bij het vaststellen van tegenstrijdigheden aangeeft de vraag niet begrepen te hebben vergoelikt de vastgestelde tegenstrijdigheden dan ook niet. Uw opmerking dat u niet kan zeggen wanneer uw relatie met B.(...) precies begon, dat u zich niet alles kan herinneren en dat het meer dan 20 jaar geleden is verklaart uw tegenstrijdige verklaringen evenmin (CGVS 3, p. 13). Er kan immers wel verwacht worden dat u minstens kan aangeven hoe oud u ongeveer was toen uw relatie met B.(...) begon, het verschil tussen een relatie beginnen als kind van 10 jaar en als tiener van 13 of 15 jaar is namelijk aanzienlijk. Met betrekking tot uw relatie met B.(...) merkt het CGVS voorts op dat u vreemd genoeg niet weet of de familie van B.(...) te weten kwam dat jullie betrapt waren door uw broer, nochtans hielden jullie daarna contact en zetten jullie de intieme relatie verder nadat jullie betrapt waren (CGVS 3, p. 13, 14). U hebt B.(...) zelfs niet gevraagd of zijn familie het te weten kwam. Gevraagd om welke reden u dit niet vroeg, herhaalde u eerst dat u het hem niet gevraagd hebt, daarna zei u dat hij het u wel zou vertellen als er iets was zonder dat u vragen stelde, even later zei u dan weer dat u het zich niet herinnert (CGVS 3, p. 13). Dit alles overtuigt geenszins. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de gevolgen van de betrapting zeer groot waren, zo werd u geslagen, zowel opgesloten als uit huis gezet door uw vader en sloegen buurjongens u zo hard dat u het bewustzijn verloor en er bloed uit uw ogen kwam (CGVS 2, p. 11, 12). Dat u in deze context niet (meer) weet of de familie van B.(...) te weten kwam dat jullie betrapt waren en dit zelfs niet vroeg aan B.(...) is totaal ongeloofwaardig. Het CGVS merkt voorts op dat uw jongste broer, die jullie betrapt had, hierover verteld had aan uw vader en aan de burens (CGVS, p. 11). Aangezien B.(...) en zijn familie heel dicht bij u woonden en jullie burens waren, kan aangenomen worden dat zijn familie via uw broer of via andere burens te weten kwam dat jullie betrapt waren, wat uw onwetendheid hierover nog frappanter maakt. Al even opmerkelijk is dat u, nadat u betrapt was en toen uw vader u geregeld uit huis zette, soms bij B.(...) ging slapen zonder dat zijn familie u zag (CGVS 2, p. 19). Dat u enerzijds, nadat u betrapt was, voorzorgsmaatregelen nam door enkel nog intiem contact te hebben met B.(...) op verlaten plekken ver weg en in een hotel, niet meer in jullie eigen buurt, maar anderzijds wel het risico nam om stiekem bij B.(...) thuis te slapen, waar jullie een reëel risico liepen betrapt te worden door de familie van B.(...), is allerminst aannemelijk (CGVS 3, p. 14). Voorts zijn uw verklaringen over de gebeurtenissen nadat u en B.(...) betrapt waren niet overtuigend (CGVS 3, p. 13). Gevraagd wat uw ouders zeiden of deden nadat u betrapt was door uw broer, antwoordde u beknopt "Mijn vader sloeg me en zette me uit huis, dat is alles". U zou dan ongeveer 7 dagen bij een vriend gelogeerd hebben, maar u herinnert zich niet meer welke vriend dat was. Het CGVS acht het weinig aannemelijk dat u zich niet meer zou herinneren welke vriend u onderdak gaf nadat u als kind of tiener uit huis was gezet door uw vader omwille van homoseksuele contacten, dit moet immers een gebeurtenis geweest zijn die een diepe impact heeft gelaten op u. In de jaren daarna verbleef u soms bij uw ouders thuis, soms bij vrienden (CGVS 2, p. 4). Het was uw moeder die telkens de deur opendeed voor u zodat u kon terugkeren, uw vader wist dan niet dat u opnieuw thuis was en u hield uw aanwezigheid verborgen door boven in het huis te verblijven terwijl uw vader op het gelijkvloers verbleef, zo zei u (CGVS 3, p. 16). Het is echter weinig aannemelijk dat u gedurende jaren regelmatig in uw ouderlijke woning verbleef zonder dat uw vader op de hoogte was, temeer daar u tot uw vertrek uit Marokko studeerde en dus op regelmatige basis uw huis moest verlaten om naar school te gaan, wat ongetwijfeld tot gevolg had dat algemeen geweten was in uw buurt dat u thuis verbleef. (...)"

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Immers, wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen over op welke leeftijd hij een relatie aanging met B., komt verzoeker in wezen niet verder

dan de stelling dat hij altijd heeft getracht zijn verklaringen te temperen wanneer het over datums en/of periodes ging. Van verzoeker wordt wat dit betreft echter geen precieze data verwacht. Wel wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er in de bestreden beslissing terecht op dat het verschil tussen een (intieme) relatie beginnen als kind van 10 jaar en als tiener van 13 of 15 jaar aanzienlijk is en dan ook redelijkerwijs van verzoeker mag worden verwacht dat hij minstens kan aangeven hoe oud hij was toen zijn relatie met B. begon. Verzoeker zet voorts uiteen dat hij en B. elkaar kenden sinds ongeveer de leeftijd van 10 jaar, dat zij een relatie begonnen rond de leeftijd van 14-15 jaar, die eindigde rond de leeftijd van 16-17 jaar, dat zij elkaar dus ongeveer 7 jaar kenden en een relatie van ongeveer 3 jaar hebben gehad. De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee een weinig overtuigende poging onderneemt om zijn manifest afwijkende verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen, hij immers in wezen louter vasthoudt aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen, hetgeen echter geenszins kan volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheden uit te klaren. De Raad wijst er te dezen op dat verzoeker tijdens het derde persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat hij geen contact meer heeft met B. sinds hij 15 jaar oud was, wat hij later tijdens dit persoonlijk onderhoud min of meer bevestigde door te stellen dat zijn relatie met B. gestopt is toen hij ongeveer 15-16 jaar oud was en dat hij hierna *“heel weinig”* contact heeft gehouden met B. (administratief dossier, stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 28 oktober 2019, p. 8 en p. 14), hetgeen echter volledig haaks staat op zijn eerdere verklaring dat hij op 15-jarige leeftijd een relatie met B. begon. Zo verklaarde verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud tot tweemaal toe dat hij ongeveer 15 jaar was toen hij een intieme relatie begon met B., waarin hij ook volhardt in het verzoekschrift, en dat zijn familie weet dat hij zich aangetrokken voelt tot mannen sinds hij en B. door zijn jongere broer werden betrap (administratief dossier, stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 24 april 2019, p. 10 en p. 17-18). Dit valt echter opnieuw op geen enkele manier te rijmen met wat verzoeker vertelde tegen de maatschappelijk werker van het opvangcentrum, namelijk dat zijn familie weet had van zijn seksuele geaardheid sinds hij de leeftijd van 10 jaar had en dat zij hiervan op de hoogte zijn gekomen doordat hij door zijn broer betrap werd met een leeftijdsgenootje (zie mailverkeer dd. 14 september 2018 tussen maatschappelijk werker en verzoekers advocaat), en waarmee verzoeker aldus teruggrijpt naar zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het derde persoonlijk onderhoud (administratief dossier, stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 28 oktober 2019, p. 12-13). Het hoeft geen betoog dat verzoekers voortdurend wisselende verklaringen in dit verband de geloofwaardigheid van zijn relatie met B. en de hieruit voortvloeiende problemen volledig onderuit halen.

Dat hij niet weet of de familie van B. te weten kwam dat zij betrap werden door verzoekers broer, verklaart verzoeker als volgt: *“De verzoeker legt uit dat hij B.(...) nooit had gevraagd of zijn ouders op de hoogte kwamen dat zij betrap waren door zijn broer omwille van het feit dat als dit het geval was geweest, B.(...) er logisch met hem spontaan over zou hebben gesproken (NPO 3, p. 13). Hij merkte echter geen verandering in zijn gedrag, B.(...) bleef natuurlijk, zoals voorheen. De verzoeker leidt hieruit dus af dat de ouders van B.(...) gelukkig niet op de hoogte werden gebracht van deze gebeurtenis.”* Verzoeker stelt bovendien niet in te zien hoe het feit dat de gevolgen van deze gebeurtenis inderdaad ernstig voor hem waren (hij werd misbruikt en afgewezen door zijn vader en mishandeld door jongeren uit de buurt), enig effect zou moeten hebben op de vraag of de ouders van B. hiervan op de hoogte werden gebracht. Met het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen in dit verband, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de stelling dat *“deze grief niet relevant (is)”*, brengt verzoeker echter geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de pertinente vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten dat hij zich de naam niet herinnert van de vriend bij wie hij gedurende een week heeft gelogeed nadat hij werd betrap door zijn broer, hekelt verzoeker dat de *protection officer* hem op geen enkel moment heeft gevraagd om zich de naam van deze vriend ter proberen herinneren. Een dergelijk verweer kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. De Raad leest in verzoekers verklaringen: *“Wat zeiden of deden uw ouders tegen u nadat u betrap was door uw broer? Mijn vader sloeg me en zette me uit huis, dat is alles. Waar bent u dan naartoe gegaan? Ik ben bij een vriend gegaan, maar ik herinner me niet meer dewelke.”* (administratief dossier, stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 28 oktober 2019, p. 13). Indien verzoeker zelf aangeeft zich de naam van deze vriend niet te herinneren, kan niet worden ingezien waarom de *protection officer* hier nog dieper zou moeten op ingaan. De Raad benadrukt dat het de taak van de verzoeker om internationale bescherming is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen nodig voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Verzoeker kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ernstig verwijten dat hij meer vragen had moeten stellen over een element waarover verzoeker zich reeds onwetend had getoond, opdat verzoeker zijn asiëldossier had kunnen vervolledigd worden. Waar verzoeker in het verzoekschrift

wél uitgebreide informatie kan verschaffen over de vriend in kwestie, kan de Raad slechts vaststellen dat hij zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen, waarmee hij niet vermag de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen.

Wat betreft het motief van de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat hij regelmatig in zijn ouderlijke woning verbleef zonder dat zijn vader daarvan op de hoogte was, voert verzoeker aan dat deze redenering zuiver subjectief is en louter de mening van verwerende partij betreft. Echter, de Raad wijst er te dezen op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de verzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat hij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoeker. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoekers verklaringen. Voor het overige beperkt verzoeker zich in wezen louter tot een herhaling van zijn eerder afgelegde verklaringen, wat niet kan volstaan om de motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten of de appreciatie van de commissaris-generaal om te buigen.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat niet wordt aangetoond dat het geheel van voormelde tegenstrijdigheden en gebreken in verzoekers verklaringen te wijten is aan zijn mentale gezondheidstoestand. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden in diens oordeel waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat de twee attesten van de psycholoog niet aangeven dat u niet bij machte bent om op volwaardige wijze, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.”* en *“Deze documenten bieden voorts geenszins uitsluitel over de impact die uw psychische problemen zouden kunnen hebben op uw geheugen. Dat u zich omwille van psychische problemen bepaalde zaken niet meer zou kunnen herinneren tijdens een persoonlijk onderhoud, hebt u aldus op geen enkele wijze aangetoond.”*, alsook *“Wat betreft uw opmerkingen dat u zich geen data kan herinneren en dat het kan zijn dat u zich iets van gisteren niet meer herinnert dient opgemerkt te worden dat u deze vermeende geheugenproblemen niet staft aan de hand van medische attesten en dat dit louter een blote bewering is (CGVS 3, p. 12, 17). Hetzelfde geldt voor de opmerking van uw advocaat dat u grote moeite heeft om gebeurtenissen in de tijd te situeren (e-mail meester J.(...) d.d. 04/11/2019). De door u neergelegde psychologische attesten (zie infra) geven geen aanduidingen hieromtrent.”* en *“Dat in de attesten aangegeven wordt dat u moeilijkheden hebt om uw ervaringen emotioneel en cognitief uit te drukken volstaat niet om aan te tonen dat uw mentale toestand de oorzaak is van uw ongeloofwaardige, vage en tegenstrijdige verklaringen, immers blijkt uit deze attesten en uit het verloop van de onderhouden niet dat uw mentaal-psychologische toestand tijdens de onderhouden dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat uw mentale gezondheidstoestand u ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties.”* Verzoeker betwist deze analyse doch brengt in het verzoekschrift geen elementen of argumenten bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Uit verzoekers opeenvolgende verklaringen komt naar voor dat hij in Marokko meerdere keren in elkaar werd geslagen omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Zo werd hij naar eigen zeggen op 15-jarige leeftijd, nadat hij door zijn jongere broer samen met B. werd betrap, niet alleen door zijn vader maar ook door buurjongens geslagen – welke verklaringen om hoger vermelde redenen echter ongeloofwaardig worden geacht – en werd er in het middelbaar veel over hem geroddeld, ten gevolge waarvan hij ook door meerdere schoolgenoten werd geslagen. Toen hij jong was werd hij ook veel gepest. Er werd gezegd: *“je praat zoals een vrouw en loopt zoals een vrouw”* (administratief dossier, stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 24 april 2019, p. 11 en p. 15), waarbij dient te worden opgemerkt dat dergelijke pesterijen bezwaarlijk voldoende zwaarwichtig kunnen worden geacht om te worden gekwalificeerd als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Later tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gevraagd: *“De burens die u sloegen, dat begon toen u samen was met B.(...), tot wanneer is dat verder gegaan”* beweerde verzoeker echter vreemd genoeg plots dat hij reeds geslagen werd sinds de leeftijd van 7 jaar tot min of meer 15 jaar, hetgeen zijn geloofwaardigheid opnieuw niet ten goede komt. Wat er ook van zij, gevraagd of hij na zijn 15de nog geslagen werd, antwoordde verzoeker: *“Nee, heel weinig”* (administratief dossier, stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 24 april 2019, p. 19). Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij na het middelbaar letterkunde studeerde aan de hogeschool, waar hij O. leerde kenen, met wie hij een relatie zou hebben gehad tot aan zijn vertrek uit

Marokko (administratief dossier, stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 24 april 2019, p. 6 en p. 10). Nergens uit verzoekers verklaringen komt tot uiting dat hij op enig ogenblik problemen zou hebben ondervonden omwille van deze relatie. Daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij gedurende ongeveer twee jaar in een voetbalclub speelde. De enige reden waarom hij hier op 19-jarige leeftijd mee stopte, was zijn komst naar België (administratief dossier, stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 24 april 2019, p. 7). Behalve de door hem aangehaalde en hoger besproken problemen omwille van zijn seksuele geaardheid, heeft verzoeker blijkens zijn verklaringen nooit andere problemen gekend in Marokko, om welke reden ook en met wie dan ook. Hij heeft nooit problemen gekend met de Marokkaanse autoriteiten en is nooit gearresteerd geweest (administratief dossier, stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 24 april 2019, p. 15). Gelet op het voorgaande, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker als homoseksueel minstens in de jaren voor zijn vertrek uit Marokko zonder noemenswaardige problemen zijn leven kon leiden, met dien verstande dat hij zijn beweerde relatie met O. geheim hield (administratief dossier, stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 24 april 2019, p. 18-19) en ziet de Raad *in casu*, het geheel van wat voorafgaat indachtig, geen reden om toepassing te maken van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Dat verzoeker uiteindelijk in 2009 toch Marokko verliet omdat homoseksualiteit in de samenleving niet aanvaard wordt, homoseksualiteit er strafbaar gesteld wordt, hij vrij wilde zijn om te leven met wie hij wil en van wie hij houdt, en hij angst had om nieuwe mishandelingen te ondergaan of in de gevangenis te belanden (administratief dossier, stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 24 april 2019, p. 11-12 en p. 14) doet hieraan geen afbreuk.

Uit de lezing van de notities van het tweede persoonlijk onderhoud dd. 24 april 2019 blijkt voorts dat verzoeker vanuit België contact onderhoudt met zijn familieleden in Marokko, die nochtans op de hoogte zijn van zijn seksuele geaardheid: *“Mijn vader woont nu in kasar al kebir en mijn moeder in hoceima. Mijn broers in Marokko en 1 zus heb ik hier. Waar in Marokko wonen uw broers? Bij mijn vader. ik heb 1 broer die onlangs nu overleden is. (...) Het is al een tijdje dat ik hier ben. Het contact en de relatie is niet sterk zoals toen. Mijn vader praat met mij als ik geld stuur, als ik geen geld stuur praat hij niet met mij. (...) Uw vader praat met u als u geld stuurt. En uw andere familieleden, hebt u contact met hen? Een zus, ik praat af en toe met haar. En met mijn moeder praat ik af en toe. Nu de laatste tijd, onlangs, toen mijn broer overleed is het contact tussen mijn moeder en mijn broers wat verbeterd. (...) U hebt af en toe contact, zegt u, hoe vaak is af en toe? Om de drie maanden of om de maand. Die zus met wie u contact hebt, is dat uw zus in België? Nee, in Marokko. (...) U hebt af en toe contact met uw moeder, zus en uw vader. Hoe zijn die contacten dan? Het is gewoon, hallo, hoe is het, alles goed, dat is alles.”* (administratief dossier, stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 24 april 2019, p. 4-5). Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen – in zoverre hieraan enig geloof zou worden gehecht – dat zijn moeder hem, ook nadat zijn vader hem uit huis zou hebben gezet, steeds heeft geholpen en hem telkens terug naar huis liet keren. Gevraagd of zijn moeder tegen hem ooit iets heeft gezegd of gedaan in verband met zijn geaardheid, antwoordde verzoeker *“Nee, weinig, heel weinig dat ze me iets aandoet.”* (administratief dossier, stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 28 oktober 2019, p. 16). Uit verzoekers verklaringen kan aldus niet blijken dat hij in geval van terugkeer naar Marokko zijn familie zou hoeven te vrezen.

In zoverre verzoeker tijdens de persoonlijke onderhouden nog aangaf niet terug te kunnen keren naar Marokko omdat hij er geen eigen woning heeft, hij in Marokko geen werk zou kunnen vinden dat hem zou aanstaan of voor hem bestemd is, hij immers weinig zou verdienen – zo'n 200 à 250 euro per maand – en het niet makkelijk is om weg te gaan uit zijn buurt en elders in Marokko zelfstandig te gaan worden omdat *“het moeilijk (is) te werken, te huren, kledij te kopen.”* (administratief dossier, stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 24 april 2019, p. 20-21; stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 28 oktober 2019, p. 16), wijst de Raad er volledigheidshalve nog op dat dit louter socio-economische motieven betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming

2.10.4. Wat betreft zijn vrees in geval van terugkeer, wijst verzoeker nog op de sterke homofobie in zijn land van herkomst, waar homoseksuele handelingen strafrechtelijk verboden en zwaar bestraft worden, en waar homoseksuelen mishandeld en gestigmatiseerd worden. Verzoeker stelt dan ook een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in geval van terugkeer naar Marokko wegens de arrestatie, mishandelingen en stigmatisatie die hij er riskeert wegens zijn homoseksualiteit. Hij meent dat hij geen bescherming krijgen van de staat, die zelfs openlijk homofob is. Zijn vrees voor vervolging is dus gebaseerd op grond van het behoren tot een sociale groep, *in casu* homoseksuelen in Marokko. Ter staving van zijn betoog haalt verzoeker verschillende bronnen aan waaruit moet blijken dat

homoseksuelen in Marokko gearresteerd, mishandeld en gediscrimineerd worden, en dat ze geen bescherming van de overheden kunnen verkrijgen.

De Raad benadrukt dat het beginsel dat de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust niet weg neemt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bestaat er in de eerste plaats in dat het Commissariaat-generaal nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet).

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit de samenstelling van het administratief dossier kan blijken dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft onderzocht of verzoeker louter wegens zijn seksuele geaardheid in Marokko persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen van een zodanige omvang of ernst dat ze vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zouden vormen. Verzoeker brengt informatie bij waaruit onder meer blijkt dat artikel 489 van het Marokkaanse strafwetboek homoseksuele handelingen straft met een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 jaar en een boete van 200 tot 1000 Marokkaanse dirham en waarmee hij de recente vervolging van homoseksuelen in Marokko wil aantonen, alsook het feit dat de gevangenisstraf wel degelijk wordt toegepast. De door verzoeker voorgelegde informatie is naar het oordeel van de Raad echter niet voldoende actueel om de actuele door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming te beoordelen. Het administratief dossier bevat bovendien niet de minste informatie die antwoord kan bieden op de vragen (1) in welke mate de Marokkaanse wetgeving die stelt dat seks met een persoon van hetzelfde geslacht bestraft kan worden met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een geldboete van 200 tot 1000 dirham anno 2020 effectief in de praktijk wordt toegepast, (2) in welke mate er sprake is van een LGBTIQ-gemeenschap in Marokko en of het, mits enige discretie, mogelijk is om binnen beperkte kringen uiting te geven aan homoseksuele geaardheid, (3) in welke mate homoseksualiteit al dan niet getolereerd wordt in de grote steden en in toeristische gebieden en (4) of homoseksuelen in Marokko al dan niet in een dermate kwetsbare positie verkeren dat degenen die tot deze groep behoren enkel vanwege hun seksuele geaardheid doelwit zijn van ernstige mensenrechtenschendingen en in welke mate zij daartegen desgevallend bescherming kunnen krijgen. De Raad wijst er te dezen nogmaals op dat er nochtans een zekere onderzoeksplicht rust op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zeker wanneer er, zoals *in casu* in een dossier aanwijzingen zijn dat het om een persoon gaat die tot een bepaalde risicogroep behoort. Door de gebrekkige samenstelling van het administratief dossier kan dienvolgens evenmin worden beoordeeld of verzoeker in geval van terugkeer naar Marokko zijn seksuele geaardheid al dan niet zou moeten verbergen teneinde problemen met de Marokkaanse autoriteiten of derden te vermijden, hetgeen van hem, zoals correct wordt aangehaald in het verzoekschrift, niet redelijkerwijs mag worden verwacht. De Raad wordt aldus in de onmogelijkheid gesteld om een correcte beoordeling te maken van de door verzoeker geuite vrees in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst en dienvolgens van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande, dient de Raad dan ook vast te stellen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kort is gekomen aan de onderzoeksplicht die op hem rust. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 november 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS